
DEN danske
STJERNE
Juni 1971
Nummer 6
120. Årgang

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF DOYLE L. GREEN, REDAKTØR

Et tidsskrifts succes kan ikke bedømmes ud fra dets størrelse eller antal sider, dets lay-out, dets billedmateriale eller de farver, der er benyttet. I det lange løb kan et tidsskrift kun bedømmes ud fra det, som det har gjort for dets læsere. Fra vort arkiv med breve og beretninger fra dem, der er blevet velsignet på grund af Kirkens tidsskrifter, vælger jeg blot et enkelt eksempel til denne lille spalte.

Forstanderen for G.U.F. i et ward i Salt Lake Dalen fortalte denne beretning: Skønt han var født ind i Kirken og var blevet døbt, var han som ung faldet fra. Han forelskede sig i en ung sidste dages hellig kvinde og overtalte hende til at gifte sig med sig, også selv om han ikke kunne tage hende gennem templet. Senere prøvede hans hustru at få ham til at ændre sine dårlige vaner og blive interesseret i Kirken, men han blev blot endnu mere negativt indstillet.

En aften, medens hans børn var i seng, og hans hustru var til et møde, sad han i opholdsstuen og røg en cigaret, da han dovent greb et af Kirkens tidsskrifter og begyndte at bladre igennem det. Som bladene vendte, blev han fanget af en artikel, der var illustreret med et par boksere, der trænede. Da han var interesseret i sport, tænkte han, at dette nok var en historie om boksning, og han begyndte at læse den. Istedet var det en førstehåndsberetning om en mand, der havde overvundet den vane at ryge, og fortalte, hvor meget det havde betydet for ham og hans familie.

Da manden var færdig med artiklen, tænkte han på sin dejlige hustru og deres små børn, og da han så den røgfyldte stue, det halvfyldte askebæger, nikotinpletterne på sine fingre, besluttede han, at han aldrig ville ryge én eneste cigaret mere. Han samlede adskillige pakker sammen, som han havde, og smed dem i affaldskurven, og sand mod sin beslutning røg han aldrig mere. Han arbejdede hårdt med også at overvinde andre dårlige vaner, begyndte at betale sin tiende og tog efter en vis periode sin hustru og børn med til Herrens Hus for at blive beseglet for tid og al evighed. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden

I denne måned viser vi atter et maleri af William Whitaker. Her afbilleder broder Whitaker Joseph Smith, Jr. og dennes fader den efterårs-morgen den 22. september 1823. Efter engelen Moronis instruktioner opsøgte den unge Joseph Smith sin fader i marken og fortalte ham om den åbenbaring og de befalinger, han havde modtaget den foregående nat. Hans fader lyttede intenst, og da drengen var færdig, sagde han ganske enkelt: „Det er fra Gud. Gå og gør, som sendebudet har befalet." (Se Joseph Smith 2:48-50) O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juni 1971
120. Årgang · Nummer 6

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

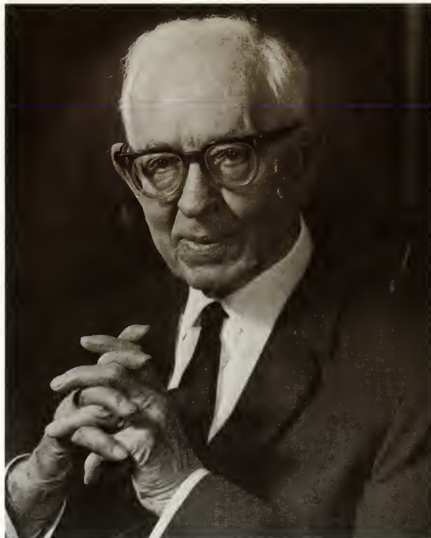
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Kirkens blade en hjælp til vidnesbyrd

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Dette nummer af Den danske Stjerne markerer en slutning og en begyndelse. Den danske Stjerne har udgivet artikler udvalgt fra Improvement Era, Instructor, Relief Society Magazine og the Children's Friend. Disse blade ophørte med at udkomme fra december 1970.

Da det Første Præsidentskab og De Tolvs kvorum opdagede, at der fandtes et behov for styrkelse af familien, den grundlæggende enhed i Kirken, besluttede de, at fra januar 1971 skulle Kirken udgive tre nye blade, nemlig: the *Ensign of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* for de voksne, the *New Era* for de unge, samt the *Friend* for børnene.

I april modtog I, mine kære brødre og søstre, i Den danske Stjerne oversættelser af udvalgte artikler fra to af disse dejlige blade, nemlig *Ensign* og *Friend*. Foruden artikler fra disse to blade vil vore unge over hele verden i næste måned for første gang stifte bekendtskab med dele af *New Era*.

Jeg anmoder jer alle indtrængende om at have Den danske Stjerne i jeres hjem. Dette blad er Kirkens officielle publikation for dens dansktalende familier. Læs og gør de store sandheder, der vil kunne findes i dens artikler, til en del af jeres liv i tiden fremover. Dette blad vil også være en kilde til styrkelse og hjælp i jeres studier af familiehjemmeaftens-

lektiehæftet, lektiehæftet for Præstedømmet, etc. samt skrifterne, som de er nedfældet i Kirkens Standardværker. Vi har sandelig i disse dage inspirerede vejledere til evigt liv og frelse.
Mange af os betragter Kirkens blade som venner for hele livet. Tænk på de minder, deres artikler har givet os gennem årene! Tænk på de råd og glæder, de har bragt til Kirkens medlemmer over hele jorden!
Min far, Joseph F. Smith, den sjette præsident for Kirken, var fuldt klar over den nytte, Kirkens blade kan have for opbygningen af stærke hjem og sikre vidnesbyrd. Han var redaktør for både Improvement Era og Juvenile Instructor. Min far var den mest kærlige mand, jeg nogen sinde har kendt. Hans medfølelse var uafladeligt vendt mod de underkuede og undertrykte. Især var hans kærlighed rettet mod de små børn. Han elskede dem alle og kunne ikke udholde at se dem bive dårligt behandlet.
Han var talsmand for retfærdigheden, og oprigtigheden af hans ord trængte ind i menneskenes sjæle. Han talte med autoritet, fasthed, overbevisning og sikkerhed, som var opnået gennem kendskab til sandheden. Dette var især tydeligt, når han talte om vor Frelsers guddommelighed og sin onkels, Profeten Joseph Smiths mission.
Blandt mine mest yndede erindringer er de timer, jeg tilbragte siddende ved min fars side, medens vi talte om Evangeliets principper. Herved modtog jeg en belæring, som kun han kunne give. På denne måde blev grundlaget for min egen kundskab lagt i sandhed, således at også jeg kunne sige, at jeg vidste, at min Frelser lever, og at Joseph Smith var og er den levende Guds profet.
Som barn opnåede jeg et vidnesbyrd om Joseph Smith og Brigham Young i deres kaldelser som profeter, Præsident Young, til hvem min far var meget nært knyttet, døde, da jeg var et år gammel. I min ungdom kendte jeg præsidenterne John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow.
Da jeg blev ordineret til apostel, var de tidligere præsidenter Heber J. Grant, George Albert Smith og David O. McKay alle medlem af De Tolvs Råd. Disse tjente tillige som redaktører af Era. Jeg kendte dem alle som mænd, der var udvalgt af Gud. De helligede sig frygtløst opbyggelsen af Kirken og Guds Rige her på jorden.
Det individuelle og personlige vidnesbyrd er og vil altid være styrken i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Et vidnesbyrd får bedst næring i familielivet. Når man én gang har opnået dette vidnesbyrd, vil det blive styrket af møderne i Kirken, gennem bøn og studier af Profetens ord, der er nedskrevet både i gamle og nye værker, samt gennem arbejde for Kirken. Den danske Stjerne er en stor hjælp for familien. Dette blad hjælper hvert medlem af familien til at opnå et vidnesbyrd, og husk på, at det at få og bevare vidnesbyrd bør være et familieprojekt. Lad være med at negligere noget, der vil hjælpe med til at styrke vidnesbyrdet for et medlem af familien.
Jeg ved, at Jesus Kristus, vor ældre Broder, er leder af denne Kirke, som den nu fungerer på jorden, og at Han styrer dens aktiviteter og vil velsigne os, alt efter vor trofasthed i at følge de vejledninger og råd, som Hans udvalgte tjenere her på jorden giver os.
Jeg beder om, at enhver af os vil støtte Kirkens ledere og Kirkens blade. O

Vi er glade for i dette nummer at kunne præsentere udvalgte artikler, som i den forgangne tid har været udgivet i *Improvement Era, Instructor, Relief Society Magazine* og *Children's Friend*. Doyle L. Green, redaktør.

Kirken og dens tidsskrifter

AF DOYLE L. GREEN, redaktør

Fra Kirkens begyndelse i dene uddeling har det skrevne ord spillet en uvurderlig rolle. Det skrevne ord i Bibelen førte Joseph Smith ind i Den hellige Lund den forårsdag i 1820. De indgraverede ord på guldpladerne, omskrevet til Mormons Bogs trykte ord, vidnede om Bibelens sandfærdighed og åbenbarede mange værdifulde evangeliske sandheder for mennesket. Tilføjet disse udgør de åbenbaringer, der blev til Lære og Pagter, og de nedskrevne beretninger og belæringer i Den kostelige Perle Kirkens standardværker.

Tidsskrifter — aviser og blade — har på samme måde spillet en betydningsfuld rolle ved gengivelsen af Evangeliet og oprettelsen af Kirken. Nogle af disse tidsskrifter levede længe, nogle kun kort tid. I takt med at Kirkens behov og omstændigheder ændres, ændrer dens tidsskrifter sig.

Når nogen gennemgår Kirkens tidsskrifters historie, bliver de sikkert lige så forbavset, som jeg blev det, over det store antal tidskrifter, der er udgivet af Kirken gennem dens relativ korte historie, og over de mange forandringer, der er blevet fortaget gennem årene.

Det er vigtigt for en organisation at have en „stemme", og det var i særdeleshed betydningsfuldt for den unge Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, organiseret under ledelse af Gud gennem profeten Joseph Smith den 6. april 1830, at have et middel til at udbrede oplysninger om Kirken, Evangeliet og Herrens åbenbarede ord til medlemmer såvel som ikke-medlemmer.

Første bind af *Kirkens dokumentariske Historie* (documentary History of the Church) fortæller, at der „blev holdt konference (i 1831), hvorunder broder W. W. Phelps blev instrueret om at tage ind til Cincinnati (Ohio), når han skulle til Missouri og der anskaffe en presse og satser med det formål at lave og udgive en månedlig avis i Independence, Jackson County, Missouri, der skulle hedde *The Evening and Morning Star.*" (s. 217)

Dette var det første tidsskrift, der blev lavet i Kirken. I et cirkulære, udstedt af broder Phelps i februar 1832, blev det bekendtgjort, at tiden for opfydelse af Herrens hensigter nærmede sig hastigt. „Derfor," fortalte cirkulæret, „i frygt for Ham (Herren), og for at udbrede sandheden blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, bliver denne avis sendt ud . . ." Redaktøren skrev også, at „foruden at være en herold for Israels tilbagevendte til Guds yndest og en budbringer for det evige Evangelium — vil (bladet) også indeholde en hvilken som helst sandhed eller oplysning, der kan gavne Guds Hellige timeligt såvel som åndeligt." (DHC 1:259)

Den første udgave blev taget af pressen i juni 1832 fra et trykkeri, der blev opgivet at ligge ca. 160 kilometer længere mod vest end noget andet trykkeri i De Forenede Stater på det tidspunkt. Bladet blev udgivet i fjorten måneder, før trykkeriet blev angrebet af en pøbelhob, der knuste satserne og ødelage pressen den 20. juli 1833.

Men Kirken havde stadig brug for sin stemme, så der blev skaffet en anden presse, og udgivelsen blev påbegyndt igen i december 1833 i Kirtland Ohio med Oliver Cowdery som redaktør. Kun ti måneder senere blev bladets ansigt forandret ligesom dets navn til *Latter-day Saints Messenger and Advocate.*

Den første udgave af dette tidsskrift indeholdt blandt andet et resumé over de vigtigste punkter i Kirkens lærdomme underskrevet af Oliver Cowdery. Frederick G. Williams og senere profeten Joseph Smith selv virkede som udgivere af bladet. De seksogtredive udgaver af *Latter-day Saints Messenger and Advocate* var først og fremmest af doktrinær art og hjalp meget til med at uddanne og styrke Kirkens medlemmers tro.

I oktober 1837 blev bladets navn igen forandret, denne gang til *The Elders' Journal,* og det blev redigeret og udgivet af Joseph Smith Jr., Thomas B. Marsh, Don Carlos Smith og andre indtil august 1838.

Det er vanskeligt for os blot at forestille os de overmåde store vanskeligheder, hvorunder disse brødre arbejdede og udgav tidsskrifterne under disse forfølgelsernes prøvelsestider. De var kun i stand til at udgive to numre af *The Elders' Journal* i Kirtland, da en pøbelhob i november brændte trykkeriet og ødelage pressen og satserne. Udgivelsen blev fortsat sommeren 1838 i Far West, Missouri, men pøbelaktiviteten blev så voldsom, at der kun udkom to numre.

Det var i sommeren 1838, at 2.000 mand under ledelse af General Samuel D. Lucas omringede Far West og tvang byen til at evakuere. Stillet over

for muligheden for atter at miste den værdifulde presse besluttede brødrene at forsøge at skjule den, så om natten gravede de et dybt hul i broder Dawsons baghave, bar pressen ud af bygningen, sænkede den ned i hullet og dækkede den og satserne til med jord. Der blev den til foråret 1839, da den blev gravet op og bragt med vogn til Nauvoo, Illinois. Efter at den var blevet renset og repareret, blev den brugt igen til at trykke tidsskriftet, *Times and Seasons*. Desangående skrev profeten Joseph Smith i sin dagbog: „I juni 1839 gik han (Don Carlos Smith) igang med at træffe forberedelser til at trykke *Times and Seasons*. Pressen og satserne var ved hjælp af Elias Smith, Hyrum Clark og andre opstået fra sin grav i Dawsons have, Far West, hvor den af sikkerhedsgrunde var blevet begravet den nat, da general Lucas omringede byen med sin militær pøbel. Formen til et nummer af *Elders' Journal* blev begravet med sværte på. Typerne var temmelig ødelagte af fugtighed; det var derfor nødvendigt at tage dem i brug så snart som muligt, og for at gøre dette, var Don Carlos nødsaget til at rydde en kælder, hvorigennem der konstant flød vand, da det var det eneste sted, hvor han kunne sætte pressen op." (DHC 4:398)

The Times and Seasons blev efter tur redigeret af Don Carlos Smith, Joseph Smith Jr., og John Taylor og udgivet af Don Carlos Smith og Ebenezer Robinson, indtil de Hellige blev drevet ud af Nauvoo. De 131 udgaver af dette tidsskrift beskrev Nauvoo's vækst og Kirkens fremskridt. De indeholdt talrige artikler om Evangeliet og lignende emner sammen med nyhederne fra missionsmarkerne og ting af interesse og betydning angående Sidste Dages Hellige.

Da de Hellige den 4. oktober 1845 blev tvunget til at rømme Nauvoo, skrev ældste Ricards, at „det næste nummer af *The Times and Seasons* bliver det sidste for dette blads vedkommende, og at referatet af konferencen ville blive udgivet i *Nauvoo Neighbor*." (DHC 7:454) (*Nauvoo Neighbor* var et ugeblad udgivet af Kirken.)

I 1840 var de fleste af De Tolv Apostle i England, hvor de ordnede deres affærer som et kvorum. I maj begyndte de udgivelsen af *Millennial Star*. Det cirkulære, der blev udsendt om dette tidsskrift, sagde- at det ville „holde sig uden for de amlindelige, daglige politiske og komercielle nyheder. Dets spalter vil være helliget udbredelsen af Evangeliets fylde — gengivelsen af de gamle, kristne principper — Israels indsamling — Guds Riges fremskridt blandt nationerne — tidernes tegn — opfyldelsen af profeti — optegnelserne om Guds domme, som de rammer nationerne, hvadenten det er undere oppe på himmelen og tegn nede på jorden, blod og ild og rygende damp (Ap. G. 2:19) ... og fremskyndelsen af Hans (Kristi) universelle regering på jorden. Det vil også indeholde breve fra vore talrige ældster, som er borte for at prædike ordet både i Amerika og i Europa, nyhederne om deres held med at administrere det mægtige Evangeliums principper." (DHC 4:133.) Tidsskriftet imødegik disse høje idealer på en meget virkelig måde.

Som de Hellige stred sig vestpå i deres store vandring mod Klippebjergene, blev der oprettet en avis af Orson Hyde i Kanesvill Iowa, under navnet *Frontier Guardian*. Det var en halvmånedlig avis, der blev udgivet i to år.

The Deseret News, der begyndte at udgive i 1850 som den første avis i bjergene mod vest i De Forenede Stater, har været organ for Kirken i mere end et århundrede. Denne avis blev udgivet ugentligt i mange år, så halvugentligt og endelig dagligt.

Der er blevet udgivet mange andre tidsskrifter af Kirken, efterhånden som behovet opstod.

Det første tidsskrift, der blev trykt som hjælp til en af Kirkens hjælpeorganisationer var *Juvenile Instructor*, som blev begyndt i 1866. I 1900 blev det underlagt Søndagsskolen. *Juvenile Instructor* var hovedsagligt et tidsskrift for børn, indtil navnet i 1930 blev ændret til *Instructor* og det hovedsagligt blev et organ for Søndagsskolen og dens ledere og lærere. De Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening fik en stemme gennem *Contributor*, der blev udgivet for UMGUF fra 1879 til 1896. Et år senere blev *Improvement Era* påbegyndt, og i 1929 blev *The Era slået* sammen med *Young Women's Journal*, der var blevet udgivet of UKGUF siden 1889. Hjælpeforeningen udgav et blad, der hed *Young Women's Exponent* mellem 1872 og 1914. Fra begyndelsen af januar 1915 blev bladets navn forandret til *Relief Society Magazine*, og bladet vedblev at blive udgivet som et organ for Hjælpeforeningen til december 1970.

The Childen's Friend, et månedligt tidsskrift udgivet af Primary's Generalhovedbestyrelse, blev påbegyndt i 1902.

Året 1967 markerede store forandringer hvad angik ikke-engelske blade. I marts måned det år udkom den første udgave af *Unified Magazine* på ni europæiske sprog. (De forskellige landes tidsskrifters oprindelige titler blev imidlertid bibeholdt, således for Danmark *Den danske Stjerne.)* Efterhånden som lederne i andre missioner så værdien og mulighederne hos tidsskriftet, blev andre lande tilføjet, og snart blev det taget i brug i andre områder, omfattende det Fjerne Østen og Polynesien. Idag bliver tidsskriftet trykt på 17 sprog, indbefattet den engelske udgave til de amerikanske indianere.

Men 1967 var på ingen måde et signal til at udgive Kirkens tidsskrifter til ikke-engelsktalende Hellige. Efterhånden som missioner i sin tid blev åbnet over hele verden, blev der påbegyndt tidsskrifter for at holde de Hellige orienteret om Kirkens fremskridt og for at bringe dem inspirerende ord og opmuntring fra Kirkens ledere. Hvis disse tidsskrifters historie blev opsporet, ville man finde store eksempler på mod og offervilje hos de Hellige over hele verden. Mange af disse tidsskrifter levede kun kort tid, medens andre have en lang og strå-

lende karriere. Det tyske *Der Stern*, Stjernen, blev for eksempel påbegyndt i 1869, et århundrede før *Unified Magazine* og havde en lang og æreful historie af nyttige tjeneste for de tysktalende medlemmer. *Spanish Liahona* er blevet udgivet siden 1945, og det franske *L'Etoile* er blevet udgivet siden 1926.

Den danske Stjerne, som nu har påbegyndt sin 120. årgang, er det ældste af de tidsskrifter, Kirken har udgivet uden for de engelsksprogede nationer. Det startede den 1. oktober 1851 under navnet *Skandinaviens Stjerne*, idet det dengang omfattede de tre skandinaviske lande, Danmark, Norge og Sverige. I 1876 fik den svenske mission sit eget blad under navnet *Nordstjårnan*, og i 1936 fik den norske mission sit eget blad, *Lys over Norge*. I 1957 blev det besluttet at ændre navnet *Skandinaviens Stjerne* til *Den danske Stjerne*, men indhold, udstyr o. s. v. forblev uændret indtil 1963, da bladet fik et nyt og større format. I 1967 blev det som anført lagt sammen med *Unified Magazine*.

Formålet med *Unified Magazine* er at bringe de Hellige overalt så meget af Kirkens program som muligt. Fra dets begyndelse i 1967 til april-udgaven i 1971 blev materialet til *Unified Magazine* udvalgt fra fire af de allerede eksisterende tidsskrifter, — *Improvement Era, Instructor, Relief Society Magazine* og *Childen's Friend*. Nu er der tilføjet en ny side i historien om Kirkens tidsskrifter. Der blev i 1970 truffet beslutning om at standse disse forannævnte engelske tidsskrifter såvel som *Millennial Star* og erstatte dem med tre nye blade — *The Ensign of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* til de voksne i Kirken, *The New Era* for de unge og **The Friend** for børnene. Disse blade, som første gang kom frem i januar 1971, udgør en familie af samordnede tidsskrifter i Kirken, redigeret og udgivet under direktion af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd. Fra disse tidsskrifter vil der blive udvalgt artikler til brug i *Unified Magazine*, (Den danske Stjerne.)

Det er Det Første Præsidentskabs håb, at man kan finde enten *The Ensign* eller *Unified Magazine* (Den danske Stjerne) i ethvert hjem, idet det således muliggør Kirkens lederes budskaber at nå ud til alle familier i Kirken hver måned.

Det er et inspireret program.

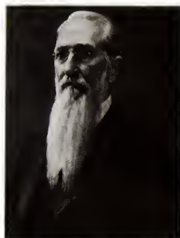
I Josias' søns, kong Jojakim af Judas, fjerde regeringsår kom dette ord til Jeremias fra Herren:

„Tag dig en bogrulle og skriv deri alle de ord, jeg har talet til dig om Jerusalem og Juda og om alle folkene, fra den dag jeg først talede til dig, fra Josias' dage og til den dag i dag.

Måske vil Judas hus mærke sig al den ulykke, jeg har i sinde at gøre dem, for at de må omvende sig hver fra sin onde vej, så jeg kan tilgive deres brøde og synd."

Jeremias' Bog 36:1-3

Ved kaldelse og afløsning

Era, juli 1907.
Præsident JOSEPH F. SMITH, Kirkens sjette præsident, 1901-1918.

Alle Sidste Dages Hellige erkender, at Kirken er større end mennesket og må tages i betragtning i alle sager fremfor mennesket. Mennesket dør, men Kirken, Guds værk, vil forblive bestandigt. Loyalitet over for Kirken er et af de Sidste Dages Helliges særlige kendetegn. Intet offer er for stort, når det er til gavn for Kirken. Enhver god Sidste Dages Hellig er villig til at gøre sin del for dens fremgang. Hundredvis af missionærer bliver kaldet hvert år; de går ud i verden i to, tre eller flere år ad gangen, får stillinger i deres forskellige arbejdsområder, og når deres arbejde er færdigt, bliver deres pladser opfyldt af nye mænd, og de vender hjem for at genoptage deres arbejde og forpligtelser. De føler ikke, at deres afløsning, når de har gjort et trofast arbejde, er uvelkommen eller mindre heldig.

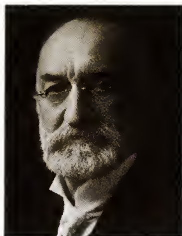
Derhjemme bliver brødrene kaldet til at arbejde for Kirken i biskoprådene, som stavspræsidenter og i andre stillinger; og på lignende måde bliver de, når deres arbejde er fuldført, eller hvis det er i Kirkens interesse, afløst og andre udpeget til at tage deres pladser. Det er ikke mere uværdigt for en mand, som har udført sit arbejde hæderligt, at blive afløst fra en af de ovennævnte eller andre stillinger, end det er at blive afløst fra en mission i udlandet. Når mænd bliver gamle og bliver fysisk uarbejdsdygtige til det vanskelige arbejde, som findes i visse stillinger i Kirken, bør yngre mænd med friske kræfter vælges til at tage deres pladser; mænd, som er mere egnede rent fysisk til at kunne udholde arbejdspresset. Det er sandelig hverken uværdigt, vanærende eller ydmygende for nogen som helst at blive afløst fra sin stilling.

Vore brødre bliver kaldet til deres stillinger af de præsiderende myndigheder, som er inspirerede af Ånden. De beder ikke om eller søger en stilling. Der bør heller ikke ske dette, at en mand søger sin afløsning fra et kald i Præstedømmet. Alle skal holde sig rede til at blive kaldet eller afløst, som det nu er i Kirkens interesse, af de brødre, hvis opgave det er at ordne disse sager. Stillinger i Kirken kan ikke opsiges, som det er tilfældet i forretningslivet og i politiske stillinger; afskedsbegæringer anerkendes ikke af Kirken, og derfor er det ikke meningen, at en mand, der har modtaget en stilling i Præstedømmet, skal trække sig tilbage; men på den anden side bør han gøre det, hvis han er i besiddelse af den rette ånd og føler, at han er villig og rede til at blive hæderligt afløst, hvis Kirkens interesser kræver det. Han bør føle, at hans stilling og kaldelse er i autoriteternes hænder og bør tilkendegive disse følelser over for sine brødre. Hvis han ønsker at holde op af personlige grunde, eller fordi han mener, at det tjener stillingen bedst, at han holder op, bør han forelægge sine ønsker for autoriteterne og lade dem, som gav ham dette ansvar, vide det, så de kan afløse ham fra det ansvar, hvis deres visdom og Herrens inspiration vejleder dem til det. At gøre det på anden måde vil være ikke mindre end uforstandigt eller måske stupidt, idet man standser Kirkens fremgang. I disse sager må og skal den, der sidder som autoritet,

have den rette omtanke og tage hensyn til medlemmerne og Kirkens velfærd, hvis interesser er alt overskyggende.

Dette er af stor væsentlighed. Nogle mennesker synes at tro, at hvis de engang har fået en stilling, skal den vare hele livet, og at hvis kaldsindehaveren bliver afløst, er det en nedværdigelse og nedsætter hans værdi og omdømme. Dette er fuldstændigt forkert. Og de, som får stillinger, bør vide, et de, som ordinerer og udvælger, har ret til at forflytte og afløse, og når det sker, er der ikke vedhæftet noget uværdigt, vanærende eller ydmygende ved handlingen. Alle de, der har en stilling i Kirken, burde snarere — hvis de føler, arbejdet kan gøres bedre end det bliver gjort af dem, og hvis de præsiderende brødre har overvejet det — altid være villige til at blive afløst. Rigtigheden og visdommen hos de præsiderende autoriteter, både med hensyn til kaldelse og afløsning, bør anerkendes. Det er, som før nævnt, ikke mere uværdigt, vanærende eller ydmygende at blive således hæderligt afløst fra en stilling end det er at blive afløst fra et missionspræsidentskab eller som missionær i et fremmed land eller fra et biskopråd eller en hvilken som helst anden stilling. O

Til dem, der underviser vore børn

Era marts 1939.
Præsident HEBER J. GRANT, Kirkens syvende præsident, 1918-1945.

Der findes intet arbejde, vi kan blive optaget af, som er mere acceptabelt for Herren end arbejdet for børnene i Jesu Kristi Kirke. Der er ingen tvivl om, at de indtryk, små børn og unge drenge og piger får, har en mere varig virkning på deres fremtidige liv end indtryk, som de får på et hvilket som helst andet tidspunkt. Det er billedligt talt det samme som at skrive på et stykke hvidt papir, hvor der ikke er noget på, som kan fordunkle eller forvirre det, man skriver.

Der er mange, som har fået pæne „soldaterpapirer" i livets kamp, selv efter at de havde gjort ting i deres ungdom, som ikke var behagelige for vor himmelske Fader eller for deres eget bedste; men det er endnu bedre, hvis det er muligt for os at sætte børnene ud i livets kamp uden nogen påtegnelser på deres papirer med undtagelse af gode gerninger og tros-fremmende tanker. Der er et ordsprog, siger: „Som kvisten bøjes, bliver grenen". Vi kan læse i Lære og Pagter, at hvis vi forældre ikke underviser vore børn i tro på Herren Jesus Kristus, lærer dem at bede og vandre retskaffent for Herren — før de er fyldt otte år, skal synden hvile på forældrenes hoved. (Se L&P 68:25, 28). Vore børns lærere hjælper forældrene i at forme deres børns liv. Deres ansvar er stort med hensyn til det, de underviser om.

Det er af meget stor vigtighed, at børnene fra det øjeblik, de kommer til Søndagsskolen, Primary, GUF og i Kirkens religionsseminarer, får gode indtryk. Den taknemmelighedsfølelse, jeg har i mit hjerte for de lærere, jeg havde som barn i det 13. wards søndagsskole, vil vare, er jeg sikker på, i tid og al evighed.
Der er intet udbytte, som et menneske kan få fra aktier eller obligationer, som kan sammenlignes med kundskaben i ens hjerte om, at han eller hun har været et instrument i Guds hænder til at forme en eller andens liv til det gode; og jeg kan love vore unges retfærdige lærere, at de som årene kommer og går vil samle et udbytte i form af taknemmelighed fra de børn, hvis liv de har været instrumenter i Guds hænder til at forme til det gode.
Jeg ved, at jeg mange gange har udtrykt min taknemmelighed til Hamilton G. Park, som var lærer for min klasse i søndagsskolen i min barndom og ungdom. Jeg kan aldrig takke denne mand nok for hans vidunderlige undervisning og for de bemærkelsesværdige vidnesbyrd han bar i vor klasse, når han fortalte om de oplevelser, han havde haft som missionær og om de velsignelser og den kraft fra Gud, som ledsagede ham, medens han prædikede Evangeliet på to missioner til sit fødeland, Skotland.
Jeg ser med den største glæde frem til mødet i livet herefter med Hamilton G. Park, George Goddard, biskop Nelson Empey, biskop Edwin D. Woolley, biskop Millen Atwood og andre, som påvirkede mit sind og hjerte til det gode, dengang jeg var dreng. Jeg kunne nævne snesevis af andre, som jeg er tak skyldig. Jeg vil være taknemmelig gennem hele evigheden for disse mænd for den påvirkning, som de havde på mig.
Vi tror måske, at de indtryk, vi gør, ikke kan vare ved, men jeg kan forsikre jer, at det gør de. Jeg er sikker på, at et vidnesbyrd båret af en lærer til små børn og under inspiration fra Gud, er svært for dem at glemme.
Jeg vil altid være taknemmelig for Eliza R. Snow[1], som stod mig nærmest næst efter min moder, for de mange vidunderlige ting, som hun fortalte mig, da jeg som dreng plejede at løbe ærinder eller kom op til the Lion House[2] for at aflevere en besked til „tante Eliza", som jeg altid plejede at kalde hende lige så langt tilbage, jeg kan huske. Hun bad mig altid om at sidde ned et øjeblik, og så talte hun med mig. Hun fortalte mig om uendelig mange trosfremmende hændelser fra hendes liv i Nauvoo, da hun var der som lille pige sammen med min moder, samt om episoder med Profeten Joseph Smith, ting, som har været af stor værdi for mig. Hun inspirerede mig til en beslutning om at leve et liv, som ville være min fader og moder værdigt.
Jeg husker også levende de vidunderlige belæringer, som den afdøde Erastus Snow[3] gav mig. Skønt han boede 560 kilometre fra Salt Lake City, besøgte han altid vort hjem, når han kom til byen i forbindelse med april- og oktoberkonferencerne, eller når han kom her i en særlig mission. Han spurgte altid, hvordan vi havde det, spurgte mig, om jeg udførte mine pligter, hvad jeg lavede, og hvilke kammerater jeg havde. Jeg vil altid i hele mit liv, og når jeg kommer på den anden side af graven, være taknemmelig for de vidunderlige vidnesbyrd og de vidunderlige faderlige råd, denne mand gav mig.
Hver eneste en af vore lærere har den mulighed og magt, under inspiration fra Gud, at prente indtryk i små børns og unge drenges og pigers sjæl og sind, når de begynder på livets kamp. Jeg beder af hele min sjæl om, at Gud vil hjælpe jer i jeres arbejde, og jeg kan love jer, at Han vil hjælpe jer. Det vigtigste for jer er at have kærlighed for arbejdet og at udføre dette arbejde under inspiration fra den levende Guds Ånd. Dette er hele forskellen mellem Jesu Kristi Kirke og menneskene ude i verden. De har Evangeliets bogstav, de underviser lige så flittigt i Bibelen, og mange af dem tror lige så meget og prøver at leve op til dens forskrifter lige så meget, som vi gør, men den levende Guds Ånd har de ikke. Hvorfor? Fordi de ikke har Præstedømmets magt, og fordi de ikke har accepteret Evangeliet, som vi har.
Må Gud velsigne hver eneste lærer, at han må vokse i lyset og kundskaben fra Evangeliet og i magten og ånden fra det og have evnen til at kunne kommunikere med dem, han underviser. O

1 Snow, Eliza R. Kendt for sin dygtighed som digter og forfatter i Kirken
2 Brigham Youngs hjem i Salt Lake City, Utah.
3 Snow, Erastus. Apostel under Brigham Young, 1818-1888.

Giv Gud en chance

PRÆSIDENT GEORGE ALBERT SMITH,
Kirkens ottende præsident, 1945-1951.

Jeg husker en dag, da jeg følte mig tilskyndet til at sige til en missionær, som skulle til en bestemt by, hvor de ikke ville lade os holde gademøder:

„Husk at give Gud en chance. Du skal bede Ham om en tjeneste. Giv Herren en chance. Bed Ham om at åbne vejen."

Den unge mand tog til den by, gik ind på borgmesterens kontor og bad om at komme til at tale med ham. Han ville spørge, om de kunne ændre den bestemmelse.

Da han kom der, opdagede han, at borgmesteren ikke var til stede. Den unge mand kom ud fra kontoret igen, så ned ad gangen, og fik øje på en dør for enden af gangen, hvorpå der stod: „Politimester". Han tøvede et øjeblik, og noget i ham sagde: „Giv Gud en chance." Han gik ind på politimesterens kontor og fortalte ham, hvad han var kommet for. Da han var færdig, sagde manden:

„Godt, hvilket gadehjørne ønsker De?"

Han svarede: „Jeg kender ikke byen så godt, som De gør. Jeg vil ikke bede om et hjørne, hvor vi ville være generende eller blokere trafikken. Har De noget imod at gå med mig og vælge et hjørne?"

Tænk engang — en missionær beder politimesteren om at finde et hjørne, hvor Evangeliet kan blive prædiket!

Politimesteren sagde:

„Det er i orden. Jeg vil gå med Dem."

I løbet af et kvarter havde de fået et af de bedste hjørner i byen og en tilladelse til at prædike Jesu Kristi Evangelium, hvor der ikke havde været prædiket på gaderne siden før krigen. (Dette skete lige efter første verdenskrig).

Jeg husker endnu en hændelse af samme art. Broder John A. Widtsoe[1] havde en bemærkelsesværdig oplevelse, som I måske har læst om, da den blev publiseret for år tilbage, efter at han havde været i Skandinavien, hvor han fandt en hel samling genealogiske optegnelser i en lille forretning, der lå i en sidegade, som han, uden at vide hvorfor, havde følt sig tilskyndet til at gå ned ad. Indehaverne havde ikke brug for dem, og han købte dem til en meget rimelig pris. Der var tale om skandinaviske genealogiske optegnelser, som var uvurderlige, men hvis han ikke havde bedt om det, hvis han ikke havde ledt efter dem, og hvis han ikke havde adlydt Åndens tilskyndelser, havde han ikke fundet dem. Og disse særlige optegnelser kunne vi ikke have fået fat på på nogen som helst anden måde.

Herren har en metode, hvormed Han kan udføre ting, vi ikke kan klare. Han beder os ikke om at udføre noget, uden at Han gør dette muligt for os. Det er dette, Han fortalte os gennem Nephi. Han vil ikke bede om noget som helst uden først at have beredt vejen.

„Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1 Ne. 3:7).

Hvis der findes et eller andet, som Herren beder dig om at gøre — eller forventer, at du gør — og du ikke ved, hvordan du skal komme videre, så gør dit bedste. Arbejd i den retning, du bør; stol på Herren, giv Ham en chance, og Han vil aldrig svigte dig. ○

1 Widtsoe, John A. — Tidligere medlem af De Tolvs Råd, 1872-1952.

Forlovelsestiden &

Era februar 1959.
PRÆSIDENT DAVID O. McKAY,
Kirkens niende præsident, 1951-1970.

I forlovelsestiden samt i ægteskabet kan vi ændre og kontrollere vort livsforhold i meget høj grad. Hvor er det dog vigtigt, at hver eneste livsledsager bliver valgt gennem visdom og bøn. Valget af en livsledsager er bestemmende for vor fremtidige lykke eller ulykke. Det er derfor klogt kun at omgås dem, fra hvis kreds du vil vælge en livsledsager, som du rent åndeligt passer sammen med. Hvis du i et sådant kammeratskab opdager negative karakteregenskaber hos den person, der tiltrækker dig, så prøv at lade din bedømmelse styre dit hjerte. Lad være med at narre dig selv til at tro, at et menneske blot ved indgåelse af ægteskab vil overvinde sine dårlige vaner eller negative karaktertræk. Lad disse blive prøvet før ægteskabet.

Men hvad er det for positive karakteregenskaber, vi bør søge. Blandt de dominerende karakteregenskaber, den rette unge mand eller kvinde bør være i besiddelse af, er ærlighed, loyalitet, ærbarhed samt ærbødighed. Gift dig aldrig med nogen, som vil narre dig, som vil lyve for dig. Det virkeligt ledende princip er imidlertid sjælens guddommelige egenskab: kærlighed.

Unge mænd og kvinder har netop nået dette stade af livet, når de drives af himmelske, ja, jeg siger gudgivne følelser. Der er unge mennesker, der siger, idet de anerkender denne kendsgerning: „Når vi nu har dem, hvorfor så ikke tilfredsstille dem?" Og de bliver til tider retfærdiggjort af moderne psykologer. Men lad jer ikke lede på vildspor. Jeg siger atter, at I er i den periode af jeres liv, hvor jeres fysiske natur giver sig til kende. Men I må også tænke på, at Gud i den samme periode i jeres liv har givet jer evner til at drage fornuftsslutninger; Han har givet jer dømmekraft, og disse er givet til et guddommeligt formål. Lad fornuft og dømmekraft være jeres vejledere — jeres vægt.

Har du nogen sinde stået ved siden af en maskine, der udsender kraft og spreder varme? På disse stationære maskiner er der anbragt ventiler. Hvis de ikke var anbragt der, kunne hele bygningen eksplodere. Men efterhånden som varmen forstærkes, bliver balancerne skubbet længere og længere ud, således at alt stadig er under kontrol. På samme måde har du din fornuft og din dømmekraft som balancer for din lidenskab. Prøv ikke på at miste dine balancer, for hvis du gør det, kan der ske en eksplosion, der vil knuse dit liv.

At se på ægteskabet som en ren og skær kontrakt, der kan indgås efter forgodtbefindende som svar på et romantisk indfald, eller af selviske hensigter, og blive skilt ved den første vanskelighed eller misforståelse, som kan opstå, er et onde, der fortjener alvorlig fordømmelse, specielt i tilfælde hvor børn kommer til at lide på grund af denne adskillelse.

Spiren til et lykkeligt ægteskab bliver lagt i ungdommen. Lykken begynder ikke ved alteret; den begynder i den tid, man er ung og forlovet. Selvbeherskelse gennem ungdommen og føjelighed over for den enkelte moralske standard kommer først, kilden til mandighed; derefter kommer kronen af skøn kvindelighed; for det tredje grundlæggelsen af et lykkeligt hjem; og for det fjerde, den medvirkende faktor til styrken og den uafbrudte varighed af racen!

& ægteskabet

Oprigtigt talt tror jeg, at alt for mange par går frem til alteret ved ægteskabsindgåelsen med den indstilling, at ceremonien er slutningen på forlovelsestiden. Lad alle Kirkens medlemmer se på denne ceremoni som begyndelsen til en evig forlovelse. Lad os ikke glemme, at ømme ord „i den grå hverdag" vil blive hilst endnu mere velkommen end gennem forlovelsestidens søde dage.
Det er efter ceremonien og gennem prøvelserne, som dagligt opstår i hjemmet, at ord som: tak, undskyld etc. bidrager til varigheden af den kærlighed, som bragte jer til alteret.
Husk på de tre store idealer, der bidrager til lykke efter vielsesceremonien:
For det første: *loyalitet.* Du har ingen ret til , unge mand, at give efter for opmærksomhed fra en hvilken som helst anden kvinde end din søde hustru, og du, ægtemand, har ingen ret til blot at tiltrække dig opmærksomheden fra en anden mands hustru. Loyalitet mod den store pagt, indgået ved alteret!
For det andet: *selvkontrol.* Selv små ting kan irritere, og taler du hurtigt, skarpt og højt, sårer du den anden. Jeg kender ikke nogen anden dyd, der bidrager til lykke og fred i et hjem end den mest veludviklede selvkontrol i éns tale. Afhold dig fra at udtale det skarpe ord, som dukker op i dit sind med det samme, hvis du føler dig såret, eller hvis du ser et eller andet hos den anden, der støder dig. Kort tid efter vil du være glad for, at du ikke udtalte det grove ord, at du ikke begik den impulsive handling, og resultatet er kærlighed og fred i hjemmet.
Det tredje ideal er den lille enkelte dyd, der hedder: *høflighed.* Forældre er høflige over for deres børn, og børnene er høflige over for far og mor; således vil der være en opbyggende atmosfære til stede i dette hjem. *Loyalitet, selvkontrol, høflighed.*
Femten år, tredive år, halvtreds år og i evigheden — vær lige så høflige mod hinanden, som I var, da I gik på frierfødder. Det giver et lykkeligt hjem. Jeg kender ikke noget andet sted, hvor lykke trives mere sikkert end i hjemmet. Det er muligt at gøre hjemmet til en lille del af himlen. I virkeligheden forestiller jeg mig himlen som en fortsættelse af det ideelle hjem. ○

Vor Herre – Kristus

Den fuldkomme Mand!
I hvem manddommen til fuldkommenhed og Guds fylde dvælede legemligt. Under Faderens bemyndigelse Skaberen af himlene og jorden.
Jehova, den evigt eksisterende, som er fra evighed til evighed, Jeg Er[1] fra den forgangne evighed, den nutidige og den kommende evighed.
Som Faderen kaldte sin Udvalgte, sin Enbårne Søn, sin Førstefødte af ånd[2] og Enbårne i kødet.
Ordet, som var i begyndelsen, som var hos Gud, som var Gud, som blev kød og tog bolig iblandt os.[3]
Den førende af alle, som har betrådt jorden med jordiske fødder.
Barnet i Betlehem[4], Drengen fra Nazaret[5], en Smerternes Mand, kendt med sorg[6].
Min og jeres ældre Broder.
Den fremragende Lærer.
Han, som blev fordømt som en misdæder, døde som jordisk, rejste sig som en sejrherre for Gud.
Forløser af menneskeheden fra døden, Frelser for konsekvensen af synd, kilde til det evige liv.
Den første, som kom frem fra graven som et opstandent væsen.[7]
Sejrherren over døden og helvede.
Han, som skal komme igen på samme måde, som Han for til himmelen[8], skal regere på jorden med sine hellige[9].
Han, som skal overgive Faderen den rensede jord med dens hærskarer af forløste, idet Han siger: „Jeg har sejret og trådt persekarret alene ... Da skal han krones med sin herligheds krone og sidde på sin magts trone og regere i evighedernes evigheder." (L&P 76:107-8).
Han er gentagne gange af Faderen blevet erklæret for den guddommelige Søn, og fra barndommens dage til den opofrende død har Han åbent udtalt sin ophøjede stilling som værende Menneskesønnen. Profeter og apostle i både gammel og moderne tid, og de mennesker, som hørte Ham, har ærbødigt bekræftet Hans guddommelighed. Engle har sunget og djævle har skreget Hans navn som værende kraft og guddommelig myndighed.
Vi hylder Jesus Kristus som den virkelige Søn af den Evige Fader både af ånd og legeme. Han levede som et menneske blandt mennesker og dog var Han fuldstændig enestående, idet Han i sig forenede egenskaberne som et dødeligt væsen som arv fra en dødelig moder og guddommelig magt modtaget som en fødselsret fra Hans udødelige Fader.
Således var Han i stand til at dø og døde, dog havde Han magt over døden, og således holdt Han døden hen, indtil Han med vilje døde. Dette bekræftede Han, medens Han endnu var dødelig: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.
Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen ..." (Johs. 10:17-18).
Han var enestående ved at være blevet accepteret og forudordineret til at blive menneskehedens Frelser og Forløser og yderligere ved at være absolut syndfri.
Han var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Jehova i Det gamle Testamente og Kristus i Det nye Testamente. Intet menneske kan vende tilbage til Faderen undtagen gennem Sønnen, for navnet Jesus Kristus er det eneste navn, som skal gives under himmelen, hvorved menneskene kan frelses. (Se Ap. G. 4:12).
Han har manifesteret sig personligt for sine profeter i den nuværende uddeling, og har talt med dem, som en person taler til en anden.
Han er kendt for at være lig den evige Fader — det udtrykte billede på Faderens person — for at være blevet set og hørt i denne fuldbyrdelsens og fyldes uddeling.
Gennem mænd, bemyndiget til at fungere for sig som mellemmænd, har Han genoprettet sin Kirke på jorden for sidste gang, og har givet den sit navn — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Han har sat apostle, patriarker, højpræster, halvfjerdser, ældster, biskopper, præster, lærere og diakoner til at lede Kirken, ligesom i den første Kirke.
Igen — som før — formaner Han menneskeheden til tro og omvendelse, så til dåb ved nedsænkning i vand og til dåb af Ånden ved den Helligånds gave ved den bemyndigede håndspålæggelse.
Han manifesterer sin kraft gennem Ånden, som ses i gaver som åbenbaring, profeti, tungetale[10] og fortolkning af samme ved inspirerede drømme og syner, ved helbredelse og ved en mangfoldighed af gaver, som menneskene kalder mirakler.
Gennem Ham er **forløsningen** sikret og **frelse** mulig for

Era, december 1932.
ÆLDSTE JAMES E. TALMAGE,
medlem af De Tolvs Råd (1911-1933) og forfatter af
Trosartiklerne og Jesus Kristus.

alle sjæle. Frelse omfatter og overgår forløsningen. Det er den plan, der er udtænkt i Gud, den evige Faders sind og givet til menneskeheden gennem Jesus Kristus, hvorved degenerering og de ulyksalige følger af den enkeltes overtrædelse kan sones; det er midlet, hvormed den modbydelige sygdom, som hedder synd, kan helbredes. Forløsning, eller redning fra døden, er universel; frelse er det, den enkelte kan opnå, og som er gjort mulig i overensstemmelse med Evangeliets love og ordinanser baseret på *forsoningen*, gennemført af ham alene.

En Frelser og Forløser er nødvendig for fuldendelsen af Faderens gerning og herlighed — „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket". (Se Moses 1:39). På et eller andet tidspunkt vil kundskaben om Herren komme til enhver sjæl med en frelsende eller straffende virkning; så skal hvert knæ bøje sig, og tunge bekende, at Han er Kristus, den levende Guds Søn. (Se L&P 88:104 og Mosiah 27:31). ○

1 Se 2. Moseb. 3:14
2 Se L&p 93:11, 21
3 Se Johs. 1:1, 14
4 Se Matt. 2:1
5 Se Matt. 2:23
6 Se Esajas 53:3
7 Se 1. Kor. 15:20
8 Se Ap. G. 1:11
9 Se L&P 76:63
10 Se 1. Kor. 12:4-10

Har Kirken monopol pa sandheden ?

af ældste JOHN A. WIDTSOE

Et sådant spørgsmål afspejler en fuldstændig misforståelse af den genoprettede Kristi Kirkes påstande.

Et monopol på sandheden ville betyde besiddelse af al tilgængelig sandhed og udelukkelse fra deltagelse i besiddelsen af eller fordelene ved sandheden for dem, der ikke er i Kirken.

Intet kunne være længere fra Kirkens lærdomme. Det er blevet forkyndt lige fra Profeten Joseph Smiths dage, at sandhedens lys oplyser ethvert menneske, der er født på jorden. Alle, som søger sandheden, kan finde den, enten han er i eller uden for Kirken. De, som oprigtigt søger efter sandheden i biblioteker, i laboratorier eller i den åbne natur, vil blive belønnet af den uudtømmelige sandhedens kilde. Ophavsmanden til sandhed er ædelmodig. Kirken opfordrer indtrængende til, at alle mennesker til alle tider og under alle himmelstrøg fortsætter deres søgen efter sandheden, thi efterhånden som sandheden mangfoldiggøres blandt mennesker, kan de menneskelige glæder forøges.

Men der findes mange slags sandheder. Nogle sandheder drejer sig om de fysiske love, som bestemmer forholdene på jorden og i himlen, og ved hjælp af hvilke tingene bevæger sig og virker. Det er en værdifuld viden, som har givet menneskene mange af deres materielle og intellektuelle velsignelser. Opdagelsen af sådanne sandheder har skabt vor nuværende civilisation, som giver lys og bekvemmeligheder til de ringeste boliger.

Der findes højere former for sandhed, som f. eks. vedrører menneskelig adfærd, det vil sige menneskets måde at bruge de kundskabens gaver på, som han har fået; sandheder som vedrører himlens Gud og menneskets forhold til sin guddommelige Fader; sandheder som forklarer fortidens mysterium, åbenbarer formålet med nutidens og forudsiger menneskets fremtidige skæbne; sandheder, som sætter mennesket i stand til, hvis han blot vil bruge dem, for bestandig at komme nærmere til at blive som Gud.

Denne sidste slags sandhed danner den frelsesplan, som fremsættes i vor Herres Jesu Kristi Evangelium. Evangeliet er et produkt af Herrens sind og vilje. Det lærer os, at et guddommeligt formål løber gennem universet, omfattende enhver kendsgerning, enhver lov og ethvert pricip og bringer liv i alle naturens gerninger. På denne måde bliver Evangeliet i dets fylde sandhedens bygning eller hus, hvori al sandhed kan blive indpasset. Som sandhedens hjem gør Evangeliet krav på al sandhed og anbringer enhver på dens rette plads og i den rette stilling i forhold til menneskets nuværende og fremtidige velfærd.

Evangeliets sandheder, så vel som alle andre sandheder, er til rådighed for alle mennesker. Ja, i virkeligheden ejer måske alle mennesker en del af denne grundlæggende viden til deres store trøst. I enhver kirke, der bekender sig til Gud, er der ganske bestemt noget af denne højere sandhed. Det er de Sidste Dages Helliges lære.

Men Evangeliet virker på jorden under Herrens myndighed. Han satte mennesket på jorden og gav ham Evangeliet. Han har våget over menneskenes børn gennem alle tidsaldre og genoprettet sin kirke fra tid til anden, når menneskets frafald gjorde det nødvendigt. For at kunne tage vare på Kirken, har Evangeliet fået overdraget Hans myndighed, kaldet Præstedømmet. Kun den kirke, som har denne myndighed, er den fuldendte Kristi Kirke, og der kan kun være én.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ejer den sandhed, som hører til vor Herres Jesu Kristi sande Evangelium, den eneste guddommelige plan til frelse, og myndigheden til at handle i Guds navn ved opbygningen af Kristi Kirke.

Der findes kun ét Evangelium, der kan kun være ét Præstedømme, der er kun én Kirke som omfatter hele Evangeliets sandhed. Kun i den betydning hævder Kirken, at den ejer den fulde grundlæggende sandhed, (kald det et monopol, hvis De synes), som er nødvendig til den fuldstændige frelse i Guds celestiale rige. Dette gør Kirken ydmygt og taknemmeligt, ganske klar over sit høje hverv og uhyre store ansvar for at føre alle mennesker til en fylde af den kundskab, der fører til evig fremgang i Herrens nærhed. ○

BØRNENES SIDER

Digteren, der blev profet

AF WENDELL J. ASHTON Childrens Friend, marts 1953.

Milnthorpe er en lille landsby i det nordvestlige England ikke langt fra grænsen til Skotland. Milnthorpe ligger i det, der er kendt som det engelske Lake District. Det er en smuk egn med klare og rolige søer omkranset af skove. Luften er ren og frisk. Hist og her er der anbragt stengærder på de lysegrønne bakker.

Denne egn er kendt for sine digtere. Du kender sikkert nogle af dem. Der er f.eks. Wordsworth, Coleridge og Southey.

En anden digter blev født i Milnthorpe i året 1808 på den første dag i november. Hans navn var John Taylor. Han blev mere end en digter. Han blev en Herrens profet. Han blev den tredie præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

John var den ene ud af ti børn, hvis forældre var James og Agnes Taylor. Som dreng legede John i græsmarkerne i det fredfyldte søområde. Da han blev fjorten år, besluttede hans forældre, at han skulle være bødker. En bødker laver og reparerer tønder. John kom ind på en fabrik i Liverpool.

Men fabrikken gik fallit, og han vendte hjem igen. Drengen var besluttet på at lære et håndværk, så han begyndte at arbejde som trædrejer i Penrith, som er en by i Lake District.

John sled i det som trædrejer i Penrith i omkring fem år.

Da John var en ung mand på toogtyve forlod hans forældre og søskende England for at bosætte sig i Canada. John, som var den ældste

levende søn, blev tilbage for at gøre forretningerne op.

To år senere sluttede John sig til familien i Toronto. Der etablerede han sig som trædrejer.

I Toronto var den unge englænder et aktivt medlem af metodistkirken. Han blev klasselærer og også prædikant. I kirken mødte han en sød og åndfuld pige ved navn Leonora Cannon. Hun var datter af kaptajn George Cannon fra øen Man. Denne ø ligger i Det irske Hav vest for Milnthorpe. John giftede sig med Leonora.

Den unge trædrejer var ikke helt tilfreds med det, metodistkirken underviste om. Han og nogle andre slog sig sammen i en gruppe. De søgte efter mere sandhed. De søgte efter Jesu sande Evangelium. To gange om ugen mødtes den lille gruppe-hvert medlem med sin Bibel.

I mellemtiden ankom en ung mormon-apostel til byen Hamilton, som ligger omkring 80 kilometre fra Toronto. Han lignede en, der lige var kommet fra landet. Hans navn var Parley P. Pratt. Han var fremmed i Hamilton, og han havde ingen penge.

Missionæren gik ind et afsides sted i skoven og bad. Han bad Herren om hjælp. På tilbagevejen til Hamilton mødte han en mand, som spurgte ham, hvad hans navn var og hvor han skulle hen. Ældste Pratt svarede, at han kunne tænke sig at tage til Toronto. Så gav manden ham ti dollars og et introduktionsbrev til John Taylor.

I Toronto besøgte ældste Pratt Taylor-familien. Mrs. Taylor modtog ham venligt og gik over i værkstedet efter sin mand.

Dette besøg førte til møder med Taylors Bibel-gruppe. John og Leonora Taylor var efter omhyggelige studier enige om, at ældste Pratt havde det Evangelium, de søgte. De blev døbt. Det samme blev andre af gruppen. John Taylor var syvogtyve på det tidspunkt.

Den unge trædrejer fra Englands digter-egn havde nu påbegyndt en ny fase af sit liv . Dette skulle føre ham vidt omkring.

Få uger efter sin dåb blev John Taylor ordineret til ældste af Parley P. Pratt. De to mænd prædikede det gengivne Evangelium i egnen omkring Toronto. Da ældste Pratt tog afsted nogle måneder senere, fik John Taylor ansvaret for alle grenene af Kirken i det øvre Canada. Ældste Taylor mødte senere Profeten Joseph Smith, og de to mænd blev gode venner. To år efter sin dåb blev John Taylor opretholdt som apostel i Kirken.

Et år senere slog John Taylor med hustru og børn sig ned i et usselt gammelt træhus i Montrose. Det lå på den anden side af Mississippifloden fra Nauvoo, hvor de hellige var ved at bygge nye hjem, efter at de var blevet drevet fra Missouri. Familien Taylor kæmpede mod sygdom. John selv var syg. Under disse forhold modtog John Taylor en kaldelse fra Kirken om at gå på mission i sit fødeland, England. Allerede dengang var han kendt blandt de hellige som „retfærdighedens forkæmper". Han og hans kammerat, Wilford Woodruff, havde ikke en øre. På vejen mødte de to andre apostle, Parley P. Pratt og Heber C. Kimball. Ældste Pratt gav dem sin pung. „Det er alt, hvad jeg har",

sagde han. Ældste Kimball tilføjede: „Jeg har en dollar, som I kan lægge i den."

Fire gange i løbet af den syv uger lange rejse til New York blev John Taylor ramt af alvorlige sygdomme. Men han fortsatte med at prædike Evangeliet på vejen og i de byer, de kom igennem. Nogle gange måtte han prædike siddende, fordi hans ben var så svage. De to missionærer krydsede Atlanterhavet midt om vinteren.

I England fik ældste Taylor tildelt Liverpool, hvor han som dreng var begyndt i lære som bødker. Mange mennesker sluttede sig til Kirken gennem hans undervising.

Fra Liverpool tog John Taylor med to kammerater til Irland for at prædike Evangeliet der. De begyndte deres irske arbejde i Newry, en charmerende kystby, som lå gemt imellem grønne bakker i Nordirland. De lejede en sal. Så blev klokkeren i byen sendt gennem gaderne for at fortælle borgerne, at der ville være et møde om aftenen. Omkring syvhundrede mennesker kom og lyttede. John Tayler prædikede.

Fra Newry flyttede ældste Taylor og en af hans kammerater til andre byer. En mand ved navn Thomas Tate rejste med dem. En del af vejen kørte de i en irsk hestevogn. Det er en tohjulet vogn, hvor passagererne sidder sidevendt og med ryggen mod hinanden. Så gik de gennem smukke grønne egne, som var plettede her og der med små hvide huse.

Medens de gik mod byen Lisburn forklarede ældste Taylor Evangeliet for Mr. Tate. Da de nåede toppen af en bakke, så de ned på en smuk sø, som hedder Lough Brickland. Thomas Tate råbte glædestrålende: „Se, her er vand, hvad er der til hinder for, at jeg kan blive døbt?" (Se Ap. G. 8:36).

Og der i søen døbte John Taylor Thomas Tate. Man regner med, at dette var den første dåb i den genoprettede kirke i Irland.

John Taylor fuldførte senere andre missioner for Kirken, han var i Storbritannien igen, i Frankrig, Tyskland, Nauvoo og New York City. Han skrev digte, og nogle af hans vers findes i vore kirkesangbøger i dag.

Den bedst kendte oplevelse i John Taylors liv hændte i Carthage fængsel en sommerdag i 1844. Han var der sammen med Joseph Smith, dennes broder Hyrum samt Williard Richards. John Taylor sang for dem „En stakkels sorgbetynget mand" (SDH-sangbog nr. 80) i et af de øverste værelser i fængslet. Da han var færdig, blev fængslet bestormet af en pøbelhob med sværtede ansigter. De dræbte Profeten og Hyrum. Da ældste Taylor skulle til at springe ud af vinduet ramte en kugle hans ur i hans vestelomme og slyngede ham tilbage. Fire kugler ramte ham i benet. Men han levede. Han levede længe nok til at blive leder af Kirken efter Brigham Young i 1877. Som Præsident for Kirken var John Taylor en hvidhåret profet med klare, dybtliggende øjne. Han var en værdighedens, troens, modets og venlighedens mand. En mand beskrev ham som „en engelsk gentleman". Som præsident arbejdede han energisk med bygningen af templer samt missionærarbejdet.

(Forts. på side 47)

Lyse

Det var uger siden, at nogen i Thomas McNeils familie havde nydt et godt måltid mad. De havde befundet sig på prærien i mange måneder, og deres kost havde udelukkende bestået af mælk fra deres trofaste, gamle ko samt af vilde bær. Det var i slutningen af oktober 1859, og den lille gruppe pionerer var ivrige efter at nå Utah før vinteren. Medens de voksne planlagde det hjem, de ville bygge i dalen, drømte børnene om det lovede kød og brød og anden dejlig mad, der kunne fylde deres tomme maver. De trætte rejsende sluttede dagens rejse længe efter solnedgang og slog lejr for natten nær Ogden, Utah. Før de lagde sig til at sove, tog de sig imidlertid tid til at knæle ned og give udtryk for deres taknemmelighed over deres ankomst i sikkerhed, og de bad om hjælp til at sikre sig mad den næste dag. Alle var halvdårlige af sult.

Tidligt næste morgen tog far McNeil ind til Ogden, hvor han ville prøve at skaffe sig arbejde, således at han kunne få nok penge til lidt

øjeblikke

LUCILE C. READING

mad. Før middag begyndte adskillige af børnene at græde af sult. Mor McNeil bad Margaret, som da var ca. tolv år gammel, om at gå over nogle marker til et lille hus, som de kunne se fra deres lejr, for der at tigge om nogle græskar, der var stablet oven på hinanden nær ved døren. Da Margaret sjokkede gennem det tørre græs på sine bare fødder, bad hun igen om hjælp.

Næsten øjeblikkeligt da hun havde banket på døren, var der en venlig stemme, som kaldte: „Kom ind, kom ind. Jeg har ventet dig." Da Margaret gik ind, mærkede hun duften af friskbagt brød og så en rar, gammel dame, der var travlt beskæftiget med at fylde en stor skål med fødevarer. „Her, mit barn", sagde hun, „du kan bære dette varme brød, så vil jeg tage resten. Et eller andet fortalte mig her til morgen, at jeg skulle lave ekstra mad. Jeg vidste bare, at der ville komme nogen."

Children's Friend, september 1961

PRÆSIDENT JOHN TAYLORS
YNDLINGSMOTTO VAR

Guds rige eller intet

(Forts. fra side 43)
Præsident Taylor døde den 25 juli, 1887, i Kaysville, Utah. Dermed afsluttede en kraftfuld, levende digter på otteoghalvfjerds år et liv så smukt som søernes land, hvor det begyndte. O

Går man med hvide strømper,

og gaden ej er ren.

Da træder man forsigtigt

på hver en lille sten.

Men bliver først man smudsig,

man tager sagen let.

Og derfor skal man vogte sig

for den første plet.

En stakkels sorgbetynget mand jeg ofte mødte på min vej,
og når han ydmygt bad om hjælp, jeg aldrig kunne svare nej;
hans navn jeg aldrig spurgte om, ej heller fra hvad land han kom,
men kærligheden i hans blik mig fængsled til ham, hvor han gik.

En gang han træt og sulten kom, mens jeg mit simple måltid nød,
og skønt han talte ej et ord, jeg så hans nød og gav ham brød.
Han brød, og med et kærligt blik han gav, og englebrød jeg fik;
thi medens jeg med grådig hu det spiste, var det manna nu.

En mørk og stormfuld vinternat hans råb om hjælp sig trængte frem;
jeg skyndte mig og fik ham fat og glad ham førte til mit hjem.
Jeg tog mig af min kære gæst og havde selv en glædesfest;
thi medens på min seng han lå, jeg selv i drømme himlen så.

I fængsel og til døden dømt med sorg jeg dernæst fandt min ven;
med frygt hans hånd jeg trykked' ømt, og ånden styrke fik igen.
Men for endnu at prøve mig han bad mig om at dø for sig;
da, skønt mit kød var svagt som før, min ånd ham svared': Ja, jeg dør.

Derpå den kære gæst forsvandt, og Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hans hænder fandt, og ydmygt sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lød: du var mig tro i liv og død;
hvad du har gjort, er gjort mod mig, og derfor jeg velsigner dig.

Vigtigheden af at være Alma

Redaktørens bemærkning:
Er du blevet fanget og skubbet til den forkerte side i skrifternes tovtrækkeri? Her er vejen tilbage.

Era of Youth, januar 1966
AF ROBERT SPENCER

Alma, kendt som „den yngre", fordi han bar det samme navn som sin far, der var overdommer eller præsident for Kirken, prøvede i al hemmelighed sammen med fire af kong Mosiahs sønner at ødelægge kirken ved brug af smigrende ord og megen tale. Optegnelserne omtaler dem som „de aller værste syndere" (Mosiah 28:4), og Alma som „en meget syndig og ugudelig mand" (Mosiah 27:8).

Medens Alma var beskæftiget med dette, modtog han ed vidunderligt besøg. En Herrens engel viste sig for ham og forklarede, at hans tilstedeværelse var et svar på Almas fars tro, faste og bønner. Englen fortalte Alma, at hvis han ikke holdt op med sine forsætlige forsøg på at ødelægge Herrens arbejde, ville han selv blive tilintetgjort.

I løbet af de næste tre dage og nætter led Alma alle helvedes kvaler. Han genfortalte oplevelsen til sin søn Helaman nogle år senere:

„Og medens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.

Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og atter siger jeg dig, min søn, at på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var." (Alma 36:17-21).

En faders tro og bønner inspirerede en søn til omvendelse.

Og Alma den yngre — hvad skete der med ham?

Han blev præsident for kirken, idet han efterfulgte sin fader. Han blev også overdommer, som var det højeste embede, man kunne blive valgt til over folket.

Og hvad så?

Så lærer vi, fra Alma den yngre, at eftervirkningen af sand omvendelse er i Guds øjne *ikke* som:

— et bræt med et hul i, som et søm havde efterladt;
— en fugl med en knækket vinge, som er helet, men som aldrig vil kunne flyve lige så højt som før;
— et afsporet tog, som var kommet tilbage på sporet, men som aldrig vil være i stand til at køre så langt, som det kunne have gjort.

Gud har lært os, gennem profeterne, at oprigtig
OMVENDELSE
BRINGER
TILGIVELSE
— FULDSTÆNDIG TILGIVELSE

Alma omvendte sig, og Gud tilgav ham. Han blev højpræst, Herrens salvede. Han lærte at adlyde og fuldførte hele sin mission — i dette liv.

Dette er vigtigheden af at være Alma.

Hvem er ungdommen?

Era, august 1937.
Præsident J. REUBEN CLARK, Jun., tidligere ambassadør for USA i Mexico og medlem af Det Første Præsidentskab fra 1933-1961.

Jeg kunne tænke mig at berøre et par af de mange problemer, I er stillet over for. Jeg advarer jer på forhånd — de er de største banaliteter; de mest indlysende ting; I har tit hørt om dem før; visdom fortalte mig, at det ville være godt for jer at høre dem igen. De drejer sig om jer som ungdommen af i dag.

Og da jeg taler om ungdommen, ønsker jeg at berøre nogle af de ideer, der ligger bag den såkaldte ungdomsbevægelse af i dag — ikke fordi jeg mener, at I her er berørt af disse ideer, for jeg må gå ud fra, at denne Kirkes ånd og belæringer tværtimod har givet jer det sande syn på livet, dets betydning, dets høje formål, dets guddommelighed. Men jeg vil gøre det ved slet og ret at „vaccinere" jer imod fremtidig smitte eller infektion. Jeg vil gøre det med så megen nøgternhed, som en gammel mand kan opbyde, som har nogen erfaring, nogen desillusionering, men som holder fast ved en tro, som styrkes dag for dag ved en del indsigt om Evangeliets skønhed og herlighed og om dets evige principper, som, hvis de bliver adlydt, vil føre os til frelse og ophøjelse.

Vi — os, der har passeret de halvfjerds — husker stadig på en lidt svækket måde de følelser, vi havde, da vi havde bestået afgangseksamenen og modtaget vor diplom fra universitetet.

Selv om vi er gamle, husker vi dog nogle af de ting, vi pralede og spåede om på denne vor store dag for længe siden. Vi er lidt skamfulde over dem nu, for selv for vore slørede øjne og sløvede fantasi, har de virkelige realiteter angående de ting, vi pralede og spåede om, ikke nogen lighed med selv den dårligste karikatur. Og videre, de ting, vi dengang havde mod til at prale og spå om, var blot det svageste ekko af det, vi drømte om.

På den dag for længe siden spankulerede nogle af os fra universitetsområdet som store krigere, andre gled afsted som diplomater, idet de prøvede at overgå Machiavelli[1], når han var bedst — eller værst; andre gik videre som jurister, statsmænd, talere, malere, dramatikere, medlemmer af kabinettet, præsidenter. Styrke svulmede i vore muskler, modet brændte i vore årer, viljen til at udføre noget var enorm; håbet nåede den højeste bjergtinde, ambitionerne var en brølende løve, sejren stod med fremstrakte arme, berømtheden smilede og vinkede ad os. Åh, hvor var det en strålende dag! Hvor var vi dog en fortræffelig klasse!

Således fortsatte vi i vor salighedsrus, svævende på en lyserød sky. Og vi drømte videre, drømte om at ordne verden, altså på vor facon, ungdommens ukuelige facon. Men ungdommen svandt bort for os, medens verden, ikke os selv, stadig var i uorden.

I den tid lærte vi først nogle temmelig indlysende ting, som vi endnu ikke rigtig kendte noget til. Naturligvis kender I dem allerede. Vi lærte, at der findes dag og nat, at der er firetyve timer i døgnet og 365 dage i et år; at vi ikke beholdt den samme alder, men at vi år for år bliver ældre (det vil sige — halvdelen af os lærte det); at hvert år har fire årstider, der falder i samme rækkefølge år for år; at regnen falder på de retfærdige og uretfærdige[2], og at solen skinner på de retfærdige og uretfærdige; at når det er koldt, er det koldt for alle, og det samme gælder for varmen. Vi opdagede, at foråret er beplantningstid, at efteråret er høsttid; at hvis vi ikke sår om foråret, kan vi ikke høste om efteråret; at store afgrøder kan blive og på længere sigt vil blive efterfulgt af små afgrøder eller slet ingen afgrøder. Vi opdagede, at jorden og dens indbyggere bliver styret af lov og orden og ikke af luner og griller, ej heller efter vort eget hoved. Vi lærte, at flertallet af befolkningen brød sig meget lidt om, hvad vi sagde og endnu mindre om, hvad vi tænkte. Og naturen anede overhovedet ikke, at vi havde talt eller tænkt.

Disse ting lærte vi; en drømmenedbrydende samvittighed begyndte at vinde indpas hos os, nøjagtig som når vi vågner fra en sund søvn. Vore øjne åbnedes langsomt; vi kiggede ud på en fremmed verden, en verden af realiteter.

Så kom den fulde manddom og kvindelighed til os. Vi begyndte at føle presset til at tjene til livets ophold, ansvaret for en familie; vi mødte begærlighed, griskhed; vi lærte bedrag og falskhed at kende; snyderi og uærlighed hjemsøgte os; livets bitre konflikter masede sig på hos os; vi måtte kæmpe for vor egen og vore kæres eksistens. Vi lærte, at vi ikke kunne snyde, lokke, narre eller bedrage naturen, ej heller de store naturlove, ej heller de åndelige love. Vi opdagede, at loven altid kræver sin straf.

Denne tid var — for os alle — en desillusioneringens tid, og, for nogle af os, tiden, hvor håbet brast og modløsheden indfandt sig. Men som vanskelighederne tårnede sig op, kom der til dem, som levede et retfærdigt liv,

håbet om evigt liv, en kundskab om, at Gud lever, en forståelse af Evangeliets sandheder og dets frelsende principper, en kærlighed for Gud og næsten, en varig tillid til den guddommelige vilje og formål. Og således gik vi videre til midalderens modenhed.

Som kundskaben voksede og erfaringerne blev talrigere samlede vi visdom, den skønneste af Guds gaver til sindet. Så forsvandt den modenhed, som havde arbejdet blandt os, også. En anden slags modenhed kom, nogle gange overmodenhed; og til sidst blev vi til det, som I ser, vi er i dag — jeres forældre og jeres bedsteforældre, og rigtigt eller forkert, vi ser os selv i jer. Og fordi vi har gennemgået alle disse ting, jeg har talt om, og vore forældre og bedsteforældre har gennemgået før os, og deres forældre før dem, kan vi ud fra vore erfaringer, som jeg har fortalt jer om, konkludere, at I vil rejse nøjagtig den samme vej.

En og anden ryster på hovedet. Må jeg bede vedkommende om at tænke på dette: Menneskets erfaringer gennem årene forudsiger, hvad hver generation vil gøre med dens tid, anstrengelser og dens liv. Nogle gange hjemsøger politiske, økonomiske eller moralske plager menneskeheden, og profetierne synes at slå fejl, nøjagtig som ulykker og fysiske plager, som hjemsøger menneskeheden en gang imellem synes at ødelægge forsikringsmatematikernes dødeligheds tabeller, som forudsiger længden af livet med en nøjagtighed som en matematisk formel. Men tiden retter i hvert tilfælde alt dette, og alt kommer under kontrol igen. Der findes ikke noget mere sikkert i universet end den menneskelige natur, skønt der synes at være uendelige variationer. Ungdommen må ikke forvente nogen forandring i dette princip.

Hvis jeg kunne læse tankerne hos dem, som støtter ungdomsbevægelserne af i dag, ville jeg kunne læse en protest mod det, jeg siger, og en erklæring om, at disse tider er anderledes; at gamle regler er kasserede; at gamle love er blevet ændrede; at en ny verden er her med nye håb, nye ideer, nye standarder, nye mål, ny indstilling; at verden tilhører ungdommen, som nu vil få sin længe udskudte arv.

For os, som har arbejdet, kæmpet et liv langt for at få en lille del af jorden, har denne tanke om at eje jorden sin tiltrækning. Da vore tidlige ungdomsdrømme ikke var aftegnet med så dristige farver som jeres, dukker to spørgsmål op i vore aldrende hjerner, som er blevet disciplineret gennem mange skuffende år: Hvem er ungdommen? Er det jer, som er her i dag, eller dem, som var her for et år siden eller for ti år siden, eller dem, som vil være her om et år eller om ti år? Og det andet spørgsmål er: Hvornår er man ung? Er man det fra 15- til 18årsalderen eller fra 19 til 20, 21 til 24 eller 25 til 30 år eller lige fra 15 år til 30 år; og hvis det er 15 år, hvorfor så ikke 14 og hvorfor så ikke helt ned til vuggealderen; og hvis det er 30 hvorfor så ikke 31 og op til os, som gik i skole i 80 og 90 i det forrige århundrede? Denne sidste tanke forekommer os meget attraktiv, så vi kunne lide at tænke lidt over det. Hvis I medregner nogle, som er mere end 21 eller 22, vil I opdage, at de ældre naturligvis allerede har afmærket noget af jordskorpen, og at de ikke frivilligt vil opgive den. Yderligere vil I, når I har nået den alder, have afmærket jeres del, og I vil heller ikke være helt villige til at opgive den til et eller andet barn, som er tre-fire år yngre end jer selv, blot fordi han føler den kraftigste tilskyndelse til berigelse. I vil tænke, at han kan få sig noget arbejde og tjene til sig selv, nøjagtig som I selv gjorde, og ikke tage det, som I har arbejdet for.

Men selv om ungdommen (hvem og hvad den end er) virkelig opnåede at få noget af overskuddet af ejendele, som tilhørte nogle andre, hvad så med arbejde og stillinger, som kræver erfaring og en lang uddannelse? F. eks. en skuespilforfatter; publikum anerkender sikkert ikke alle og enhver, som ønsker at skrive en Shakespeare. Publikum er ejendommelig i den retning, og har sine egne ubehagelige ideer. Det samme gælder for kunst, musik og retsvæsen, og således gennem listen af stillinger og af ledelsen af en hvilken som helst stor forretning. Og de samme principper gør sig gældende i skolerne, i Kirken og i alle livets aktiviteter. Folk ønsker ansvarsfulde stillinger besat af personer, som har erfaring, og som de kan stole på og have tillid til; men erfaring, og tillid er planter, som vokser meget langsomt.

En eller anden siger måske: Jamen, vi kan lære. Det er rigtigt, at ungdommen kan lære. Og dette svar løser problemet. Men at lære tager tid og tid avler år og år dræber ungdommen. Så hvis det er ungdommen, som jorden tilhører, så taber ungdommen ved at berøve sig selv ved at vinde år.

Men en anden siger måske, at vi taler hovedsageligt om materielle ting. Det er rigtigt, der er ting, vi må spise, drikke og have på; dette er også temmelig vigtigt. Men vi tænker på højere ting, som giver — jeg spekulerer på, om jeg tør sige det, det er et meget fint ord — et mere „rigt" liv. Nogle unge siger, at vi planlægger nye økonomiske love, nye politiske grundsætninger, nye regler for nationaløkonomien, nye principper for internationale forhold. Vi vil lade jer gamle mænd udføre alle disse gammeldags, nødvendige ting.

Jeg er sikker på, at studie og eftertanke vil vise, at vore økonomiske, politiske, nationaløkonomiske principper og internationale forhold i det mindste er en del af det bedste, som var før. Ikke alt det dårlige er skåret væk; men i løbet af århundrederne dør det værste altid; det bedste lever.

Men tiderne bringer også ungdommen andre problemer, som vi ikke havde. Vor frihed, vor garanti for frihed blev ikke truet, da vi var på vej. Verden truer dem nu, i hvert eneste land. Lovløshed, forvirring, begærlighed, griskhed svøber sig om os. Fri styrelse, den demokratiske styreform bliver udfordret. Hvis den skal reddes, må ungdommen af i går, ungdommen som er her, den kommende ungdom, redde den.

Vi må ikke opstille falskhed i nogen som helst af dens

mange former og tilbede den; falsk liv, falsk livsførelse; falske standarder; falske idealer; falske principper; falske kammerater; falske profeter; falske Frelsere; falske guder. Dette må vi ikke gøre.
Jeg må ikke tage overskuddet og fornøjelserne fra andres ejendom eller til andres sorg. Hvad verden mest af alt behøver idag er en viden om *meum et tuum* — mit og dit. I kan med god grund nyde jeres egne rettigheder og jeres egen ejendom, hvis I vil respektere andres rettigheder og ejendom. Der kan ikke være fred og sikkerhed i verden, og ingen frihed, uden dette. Hvis dette forgår, vil civilisationen også forgå. Jeg beder jer om at overveje dette; dets sandhed vil komme til jer. Lad så jeres handlinger være styret af dette.
I et helt århundrede har det været vor Kirkes officielle tro, at „ingen regering kan eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvittighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv." (L&P 134:2).
Bevægelserne i verden af i dag er imod dette og er ikke inspirerede fra det høje.

Og i denne forbindelse må jeg bede jer om at tænke på dette: Det er en ting for et menneske ikke at efterleve en standard og en helt anden ting for ham at ændre sit livs standard, skønt han gør den samme ting forkert hver gang. Samfundet har overlevet brandstiftelse, plyndring, røveri og mord, hvor omfattende de end var, da de var under forbandelse af samfundsordenen og befolkningens samvittighed; vi kan ikke fortsætte som en samfundsorden, hvis disse forbrydelser bliver den standard, som leder befolkningen, ligegyldigt hvad det uforbeholdne motiv eller foregivne behov for den standard end er, og ligegyldigt hvad årsagen for forbrydelsen er. For i det ene tilfælde er standarden retfærdighed, med nogle som falder fra; den anden standard er uretfærdighed, hvortil alle mennesker giver deres hyldest. Det er i denne sidste retning at verden nu går. Vi må regne med, at I redder den, at menneskets frihed og samvittighedsfrihed bliver reddet, at Herrens arbejde vil fortsætte på jorden, således at menneskesjælene kan blive frelst.

Et andet bemærkelsesværdigt punkt fra præsident Clarks tale til den moderne ungdom følger her:
„Der er aldrig blevet udklækket en ide, som er mere nedbrydende for livets ædlere følelser og følsomhed end den ide, at sex-følelsen er lig sult- og tørstfølelsen og at den ifølge dette skal tilfredsstilles. Denne lærdom kommer fra det onde; det fører til ødelæggelse. Sex bliver næppe undertrykt, når den bliver begrænset af den beherskelse og kontrol, som en moden og disciplineret vilje kan opbygge, og når den vilje får hjælp ved at sammenholde sex med den hellighed, som hører til den, idet den er nedlagt i mennesket, så det kan hjælpe til med at udføre den guddommelige plan med at give legemer til ventende ånder. Men når sex bliver beordret til at springe frem i kroppen hos umodne, udisciplinerede, uvidende, ukloge unge mennesker, bliver den en kogende heksekedel, som sluger alle de finere følelser og efterlader dens offer som psykiske og moralske vrag.
I unge, som nu står ansigt til ansigt med det guddommelige forældreskab, jeg beder jer, træk ikke jer selv og jeres børn ned i rendestenen blandt dyrene; rejs jer mod himlen, mod englene."

1 Machiavelli, Niccolo — italiensk politisk tænker. (1469-1527).
2 Se Matt. 5:45
3 Tale ved årsafslutningen på Brigham Young Universitetet, den 9. juni 1937.

Familiehjemmeaftenen

Mine brødre og søstre, jeg er blevet bedt om at tale lidt om familiehjemmeaftenen, der er et emne, som før er blevet behandlet her i dette tabernakel. Det ser virkelig mærkeligt ud, at vi er så glemsomme, at vi er så skødesløse og ligeglade, og at det er så nødvendigt at huske os på det, der er til vores bedste. Dette skyldes måske ikke, at vi ikke tror, at vi ikke går ind for det, vi bliver bedt om, belært om og indtrængende rådet til, men på grund af de forhold, som omgiver os.

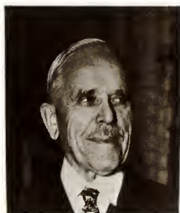
Selv under de bedste omstændigheder er livet hårdt for gennemsnitsmennesket; der er en kamp for tilværelsen; opgaverne og forpligtelserne er talrige; vi har meget at bestille, og på grund af disse forhold, er vi en gang i mellem ude af stand til at gøre det, vi måske gerne ville gøre, fordi vi er trætte, eller fordi der er ting, der mere eller mindre griber ind.

Jeg ved ikke, hvor mange det er af jer Sidste Dages Hellige, der husker, dengang vi fik dette emne forelagt for et antal år siden. Jeg husker det levende. Vi blev lovet, at dersom vi ville holde familiehjemmeaften trofast og flittigt, ville vi aldrig miste et eneste medlem af vor familie; der ville i denne Zions stav være en fred og kærlighed, en renhed og glæde, der ville gøre vort hjemmeliv ideelt. Fædrene og mødrene ville have så god en indflydelse på deres børn, at de ville have den ubeskrivelige glæde at se dem vokse op rene og forblive rene, og deres liv ville blive beskyttet mod den ondes fælder og faldgruber. Til trods for disse løfter, og til trods for den kendsgerning, at vi indtrængende har rådet til afholdelse af familiehjemmeaftenen i denne stavs warder, er der ingen tvivl om, at der kun er få, der holder den. Men jeg ved, mine brødre og søstre, at de, der trofast har adlydt dette, kan bære vidnesbyrd om, at deres familier har modtaget store velsignelser. Men hvor mærkeligt det end lyder — selv dem, der står for wardets anliggender, glemmer af og til. Og så har vi arrangeret offentlige møder af en eller anden slags på familiehjemmeaftenen, hvor det er blevet tilrådet, at enhver Sidste Dages Hellig familie skulle blive hjemme, og at offentlige møder og andre anliggender skulle afsættes på andre tidspunkter.

Ligegyldigt hvad vi end tænker og mener, kan vi ikke komme uden om, at der er et ansvar ved at være fader og moder, som vi ikke kan flygte fra. (Se L&P 68:25:28). Dette ansvar kan ikke placeres på andres skuldre. Og hvis vi er oprigtige og ærlige, hvis vi tror på Jesu Kristi Evangelium, må vi vide, at der ikke findes noget ansvar, der er så stort som den forpligtelse, vi har påtaget os i vore familier. Faderen må være ærlig, trofast og loyal, hengiven og oprigtig og fuld af trofasthed over for sin familie — sin hustru og sine børn — sand over for dem, der er hans kære, og som står hans hjerte nær. Hele hans liv må oprigtigt vies til dem. Han må ikke være uvenlig; han må ikke være utålmodig og overlegen; men han skal vise tålmodighed, mildhed og kærlighed. Han skal behandle sin hustru som sin kammerat, ven og medhjælp; han skal behandle sine børn som det kostbareste i sit liv. Og moderen bør også huske på de forpligtelser, hun har over for sin mand og sine børn; og børnene bør huske på de forpligtelser, de har over for deres forældre.

Og så, mine brødre og søstre, hvis vi fuldt ud vil gøre vort familieliv til det, Evangeliet belærer os om, er jeg sikker på, at vi kan finde én aften om ugen, hvor familien kan samles om arnen og gør dette til den hyggeligste og den mest nyttige stund i hele ugen. Hvis fædrene i faderskabets ånd og mødrene i moderskabets ånd, samt børnene i lydighedens ånd, blot ville acceptere dette råd og holde denne aften, vil der tilflyde det hjem en indflydelse og glæde, som ellers ikke ville være der.

Selvfølgelig findes der familier, der er store, og hvis medlemmer rækker lige fra spædbørn til voksne, hver med sit ansvarsområde. Derfor er det svært at finde et tidspunkt, hvor alle kan

Era januar 1918.
ÆLDSTE JOSEPH MERRILL, medlem af De Tolvs Råd (1931-1952).

samles. Men jeg kender et gammelt ordsprog, der siger: „Hvor der findes en vilje, findes der også en vej." Jeg tror, det er rigtigt. Er der virkelig gennem en hel uge ikke én eneste time, hvor vi kunne udvikle kærligheden til vor familie, undervise den, forstå den og komme på bølgelængde med den? Den fader, der ikke er ét med sine børn, får ikke den glæde af sin familie, som han ellers kunne, og han har heller ikke den indflydelse, han ellers kunne få. Det er muligt for forældrene at være i nær kontakt med deres børn. Det er muligt for dem at være børnenes fortrolige, for på denne måde at få børnene til at komme til sig med deres glæder, deres sorger og deres bekymringer.

Nu føler I måske ikke, mine brødre og søstre, at disse anliggender er særlig vigtige. Men vi tror, at de er af yderste vigtighed. Vi tror, at vi skal være årvågne, som vi aldrig har været det før, udrydde det onde og det, der tenderer dertil, og at vi skal arbejde på enhver tænkelig måde, som vi aldrig har arbejdet før. Den Onde arbejder på forskellige måder. Alt eftersom hans tid bliver kortere og kortere, øges hans anstrengelser mere og mere; og således bliver vi lokket på veje, vi ikke kender eller ikke mistænker, hvis vi ikke er aktive og årvågne. Derfor føler vi, at det er nødvendigt, at vi skal bede, at vi skal arbejde og tage imod de råd, der bliver givet os.

Mine brødre og søstre! I hvert eneste hjem i denne stav i Zion vil vi gerne have, at familiehjemmeaftenen bliver holdt mandag aften ... Det er helt i orden, at gifte sønner og døtre holder denne aften sammen med deres forældre. Skulle vi ikke udvikle denne skik blandt os, indtil det bliver til en vane? Nogle har ikke følt et specielt behov for det. Nogle har følt, at deres børn er vokset op, og at kun forældrene er forblevet tilbage. Men hvad enten familien er stor eller lille, består af gamle eller unge, eller begge dele, er det muligt at have et program med sange, lektier, lege, oplæsning, oplevelser, instruktioner, bønner, etc., som skal underholde og gavne alle.

Selv om der af en eller anden grund ikke er børn i familien, er familieaftetenen dog gavnlig. Findes der nogen ægtemand, der er så ligegyldig og glemsom, at han er holdt op med at gøre kur til sin hustru? Der var et tidspunkt, hvor en aften sammen med hende regnedes for den skønneste aften i hele ugen. Sådan en ægtemand, der er holdt op med at gøre kur til sin hustru, er en person, man kun kan ynke. Han har ladet det skønne forsvinde ud af sit hjem. I virkeligheden er hans hjem ophørt med at være et hjem. Det er kun et sted, hvor han bor. Hvor der ikke er kærlighed, er der intet hjem.

Derfor er der, så vidt jeg kan se, ingen grund til, at vi ikke skulle tilbringe denne aften med vor familie til glæde, fornøjelse og gavn for alle. Hvis vi vil gøre det, vil der tilflyde vore hjem en kærlighed og enighed, samt en fredens ånd, som det ellers ikke kan eller vil ske i så rigeligt et mål.

Organiseringen af
Hjælpeforeningen

Kirkens historie skriver under datoen den 6. januar, 1842, om Profeten Joseph Smiths glæde over denne periode i Kirkens historie: „Det nye år er indvarslet og fortsat indtil nu under de mest gunstige forhold, og de hellige synes at være under påvirkning af et venligt og mildt forsyn i deres foretagender og (velsignet med) midler til at rejse templet til ære for den Allerhøjeste Gud, og de ser med spænding frem til færdiggørelsen af dette som en begivenhed af den største betydning for Kirken og for verden . . . Dette er i sandhed en dag, som vil blive husket længe af de hellige i de sidste dage . . . en dag, hvor alle ting arbejder sammen på at fuldende Evangeliets fylde, en fylde af uddelingernes uddeling, ja, tidernes fylde." *(DHC* 4:492).

Det var i sandhed en begivenhedsrig periode i Kirkens historie — en glædens tid for de hellige. Der skete begivenheder, som gjorde, at disse dage ville blive husket længe.

Blandt de begivenheder, som var af stor betydning for søstrene i Kirken, var dannelsen af den kvindelige Hjælpeforening den 17. marts, 1842. Det synes at have været den mest gunstige tid for Herren at give sine døtre, gennem sin profet, en organisation, gennem hvilken de kunne blive mere fuldkomne og tjene Kirken og dens medlemmer mere effektivt.

Søstrene havde vist, at de var parate til denne velsignelse. De havde studeret skrifterne. De havde lyttet til deres profet og været lydige over for hans belæringer. De havde hjulpet til med kirkebyggeriet, de havde gjort, hvad de kunne, for at udføre kvindernes del ved bygningen af Nauvoo templet. De var så ivrige efter at udføre deres del bedre, at de bad Profeten om godkendelse til at danne en organisation, hvortil søster Eliza R. Snow havde opstillet en forfatning og vedtægter.

Søster Sarah M. Kimball, der berettede om omstændighederne, der førte til dannelsen af Hjælpeforeningen, fortæller at søstrene ønskede at danne en „kvindeforening", således at de kunne forene deres midler og bestræbelser for at hjælpe dem, som arbejdede på Nauvoo templet. Profeten svarede:

„. . . det er ikke det, I ønsker. Fortæl søstrene, at deres tilbud er blevet accepteret af Herren, og at Han har noget bedre til dem end en skreven forfatning. Inviter dem alle til et møde med et par brødre og mig selv i Masonic Hall oven over min forretning på torsdag eftermiddag, og jeg vil organisere søstrene under Præstedømmet i Præstedømmets orden. *(Centenary of Relief Society*, p. 14). Vi kan være sikre på, at det var med ivrighed og glæde, at søstrene — atten ialt — mødte op på det aftalte tidspunkt og sted torsdag den 17. marts, 1842. Med taknemmelige hjerter hørte de deres elskede profet sige disse ord, som skulle huskes længe af søstrene i Kirken: „Jeg erklærer nu denne forening for stiftet med en præsidentinde og rådgivere i overensstemmelse med parlamentarisk skik og brug." *(Relief Society Magazine*, marts 1942, p. 151).

Ældste John Taylor, som sammen med ældste Willard Richards ledsagede profeten ved denne betydningsfulde lejlighed, talte til søstrene og sagde, at han „glædede sig over at se denne organisation dannet i overensstemmelse med himmelens love." *(Relief Society Magazine*, marts 1942, p. 151).

Er himmelens love ikke guddommelige love? Så har vi da ret til at sige, at Hjælpeforeningen blev organiseret i overensstemmelse med de guddommelige love.

På hundredårsdagen for Hjælpeforeningen mindede Det Første Præsidentskab os om følgende:

„Vi beder om, at vore søstre i Hjælpeforeningen aldrig må glemme, at de er den en mest enestående organisation i den ganske verden, for de blev organiseret under inspiration fra Herren gennem den store profet, som var blevet guddommeligt kaldet ved et personligt besøg af Faderen og Sønnen til at åbne denne den sidste uddeling, tidernes fyldes forvaltning. Ingen anden organisation for kvinder i hele verden har haft en sådan start. *(Gentenary of Relief Society*, p. 7).

Søster Sarah M. Kimball tilskriver i Hjælpeforeningens optegnelser Profeten for at have sagt, at Kirken ikke var fuldt organiseret før kvinderne blev organiseret på denne måde.

Hjælpeforeningen er nu på vej til det andet århundrede i gering og tjeneste. I løbet af de 121 år, den har eksisteret, er der sket kolossale forandringer i verden og blandt dens indbyggere. Dog er der sikkert kun få forandringer, som har været større end forandringen af kvinden og hendes villighed til at tale og handle gennem organiserede grupper. Da Hjælpeforeningen blev stiftet, var der kun nogle få modige kvinder, som vovede at tale offentligt og endnu færre turde danne en organisation.

Det er et under, at på trods af alle disse forandringer og udvikling, er Hjælpeforeningens grundlæggende organisations-struktur, dens styrende forordninger og oprindelige formål, som fremsat af Profeten Joseph Smith, stadig det samme, og foreningen fortsætter, i det samme mønster

af præsidentinde BELLE S. SPAFFORD.

som for 121 år siden, at fungere effektivt år efter år. Dette alene bevidner, at Hælpeforeningen blev dannet i overensstemmelse med himmelens love og ikke med menneskets love.

Hjælpeforeningen var uafbrudt under Profetens kærlige opsyn, idet den modtog hans råd og instruktioner, ligesom den har været under kærlig opsyn af de Guds profeter, som har efterfulgt ham. I sine instruktioner til søstrene gjorde Profeten det klart, at de var organiserede under Præstedømmet og i Præstedømmets orden. Han fortalte dem: „I vil modtage instruktioner gennem Præstedømmets orden, som Gud har oprettet gennem mediet af dem, som er udpeget til at lede, føre og dirigere Kirkens sager i denne uddeling." Han underviste søstrene: „Hvis der ønskes nogle funktionærer til at udføre opgaver i organisationen, lad dem da blive udvalgt og indsat." (Bemærk at han ikke sagde: valgt blandt organisationens medlemmer). Han gjorde medlemskabet af Hjælpeforeningen til et privilegium; og dog åbnede han dens døre for alle kvinder uden undtagelse, som skulle modtages med afstemning i henhold til hans direktiver.

Angående forfatningen og vedtægterne, som søstrene havde forelagt ham i begyndelsen, sagde Profeten: „Lad dette præsidentskab tjene som en forfatning — lad alle dets afgørelser regnes som vedtægter, og ret jer derefter ... Referaterne fra jeres møder vil være jeres forfatning og vedtægter." *(Centenary of Relief Society*, p. 15). Således blev Hjælpeforeningen styret i begyndelsen; således bliver den styret i dag.

Profeten åbnede vejen for kvinderne i denne uddeling. Hans uforglemmelige ord er skattede ord: „Jeg drejer nu nøglen om for jer ... og kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra denne dag ... Dette er begyndelsen til bedre dage for de fattige og trængende, som skal komme til at glæde og fryde sig og udøse velsignelser over jer." (Joseph Smiths Lærdomme, s. 275).

Ligesom Hjælpeforeningen blev guddommeligt grundlagt og styret gennem guddommelig inspiration i overensstemmelse med himmelens love, således har det også en guddommelig mission. Jeg vil mene, at dens mission i store træk er:

1. at frelse sjæle.
2. at styrke vidnesbyrdene om det gengivne Evangeliums guddommelighed.
3. at hjælpe de nødlidende.
4. at udvikle søstrenes talenter og færdigheder.
5. at styrke hjemmet og familielivet.
6. at være tjenerinder for Præstedømmet ved at hjælpe til med at opbygge vor himmelske Faders rige her på jorden.

Med kundskaben om Guds hellige lov, handlefrihed, med kundskaben om den enkeltes hellighed og Guds plan med livet og frelsen for sine børn, som det er åbenbaret i disse sidste dagen gennem Hans profet, har Hjælpeforeningen i sandhed et stort ansvar for at dele denne kundskab med kvinder verden over, og at udsprede dens indflydelse i arbejdet med at fremme friheden og livets vej, som Mesteren belærte om. Der findes ingen andre kvindeorganisationer i hele verden, hvorpå dette ansvar hviler så tungt. Der findes ingen anden gruppe, hvor organiserede kvinder i verden kan finde et stærkere, klogere og mere retfærdigt lederskab. Det er rigtigt, at vi skal arbejde gennem de rette kanaler og som bemyndiget af vore Præstedømme-autoriteter, men arbejde skal vi og give kvinderne i verden den sandhed, vi har fået gennem guddommelig åbenbaring.

Ved at acceptere dens guddommelige mission og uberørt af tid og ændringer, må Hjælpeforeningen stå som et bolværk mod onde bestræbelser på at opsluge kvinderne. Den skal stå som et fyrtårn og en ledestjerne for kvinder i mange nationer.

Relief Society Magazine,
november 1963

Drengen og spindelvævet

AF NORA ANN RICHARDSON Illustreret af Dale Kilbourn

Ellen tørrede de fugtige vinduesruder af og betragtede Kristian, som han slentrede hen over gårdspladsen svingende med sin madkasse. Nu håber jeg sandelig, at han kommer til tiden idag, tænkte hun bekymret. Det var helt sikkert, at man med raske skridt kunne være ved skolen i løbet af tyve minutter, og når man så tænkte på, at hun her til morgen havde sendt ham afsted en hel time før.
Hun rynkede brynene, da hun gik tilbage til sit arbejde med at kærne smør i den gamle lerkærne. Selvfølgelig, Kristian var kun knap syv år, men alligevel — det var ikke for tidligt at begynde at tænke på at danne hans karakter. Han var en flink lille fyr, men der var ligesom noget ligegyldigt eller sentimentalt over ham. Hvis man satte ham til et eller andet, varede det ikke længe, før han var igang med noget fuldstændig andet, helt uden tanke for sin første opgave. Unge Ellen Pedersen tog sit eget ansvar meget alvorligt. Mere nu end nogensinde før, siden det telegram for fire år siden, og den ubarmhjertige vished, at hun nu skulle klare det hele selv. En fin, hårdtarbejdende lille kvinde. Naboerne nikkede anerkendende. Der var ikke noget pjat ved Ellen. Det var et omdømme hun var stolt af. Men grundende tænkte hun på, hvad Kristians omdømme en dag ville være.
For sent i skole, for sent i skole, sang plaskeren i smørkernen.
En pludselig indskydelse, og hun greb sin store stråhat og løb over gården, idet hun spredte de dovne, røde høns i sit hastværk. For sent hver evig eneste dag i denne uge! Hvorfor, det var jo egentlig en skændsel. Nu skulle hun sørge for, at han kom i skole til tiden, som han skulle.
Hun ville tage fat i hans arm og tage ham med hele vejen og —. Hun fik ikke tænkt færdig, som hun skyndte sig afsted gennem den tidlige efterårsmorgen. Der var en genvej til landevejen gennem skoven, og hun fulgte omhyggeligt den lille sti, der var helt belagt med grantræernes nåle, en smule overrumplet over den fine, gennemtrægende duft af træ, som hun helt havde glemt i disse måneders travlhed.
Hun så ham ved siden af bækken. Med madkassen ved sin side sad han og stirrede ned på et eller andet i vandet, som helt havde fanget hans interesse. Irritationen blev vakt i hende, da hun gik hen for at tage fat i ham.
Hendes fodtrin afslørede hende, og han vendte sit runde ansigt med opstoppernæsen mod hende. Hans rustrøde hårmanke var igen faldet ned for øjnene. Han var en mærkelig lille gengivelse af sin fader.
„Shhh!" sagde Kristian. „Se!"
Der var noget, der bevægede sig i krattet på den anden side af bækken, og en vandrotte svømmede ud for nysgerrigt at tage dem nærmere i øjesyn.
„Hej med dig!" råbte Kristian. „Hvad har du fanget idag?"
Dyret vendte om og lod sig i ro og mag drive tilbage til sit skjulested på den modsatte bred.
„Jeg ser ham hver eneste dag," sagde han, som om det var enden på den sag. „Sommetider smider jeg små sten ud i vandet, og så svømmer han derhen. Det er sådan en slags leg —"
Hans moders blik var ikke ligefrem anerkendende. „Men han er bange for dig, han kan ikke lide voksne."

„Nå, det kan han ikke. Nu tror jeg hellere, du må tage din madkasse, Kristian Pedersen, og så se at komme i skole!"
„Åh — skolen. Nåh ja, så farvel Mor!"
„Jeg må hellere følge dig på vej, unge mand." Den lektie, hun havde planlagt, ville ikke rigtig virke.
„Åhr, Mor . . ." Han traskede afsted ved siden af hende, op ad den nåledækkede sti. Der *var* dejligt i skoven. Ellen var tvunget til at indrømme det og lagde næppe mærke til, at hun var begyndt at gå langsommere. Det var så længe siden, hun havde gået der, blot for at nyde skoven. Der var jo altid så meget at gøre, hønsene i rugehuset, de tre køer, mælken der skulle skummes, derefter køles, smørret der skulle kærnes.
Pludselig gik det op for hende, at hendes søn ikke længere var med hende.
„Kristian! Kristian Pedersen!"
Hun vendte sig om og så ham en snes meter tilbage i hugsiddende stilling med hovedet bøjet helt ned mod stien. Hun gik hen til ham. „Hvad i alverden . . ."
Ellen stirrede ned på jorden. Skinnende sorte myrer var på rejse op eller ned ad usynlige landeveje. De mødtes, stødte ind i hinanden og skyndte sig igen videre.
Kristian drev en pind ned gennem myrevejen og betragtede insekterne, der løb rundt i pludselig panik. „Det er et jordskælv," meddelte han. „Løb stærkt, små myrer, der er et jordskælv. Ligesom i Kina," sagde han pludselig til Ellen.
Som i Kina? Det spekulerede hun lidt på, og imens åbnede han sin madkasse og brækkede et stykke mad af til myrerne, hvorefter han fraværende gnaskede resten i sig.
Myrerne; sjove små skabninger, der bar rundt på bjerghøje krummer, skyndte sig så vanvittigt afsted, først derhen, så der . . . helt upåvirket af de kæmpestore menneskelige væsener med øjnene på stilke . . . upåvirket af den gigantiske skov med dens tunge, søvndyssende stilhed.
Det var Kristian, der først rejste sig op. „Jeg har noget andet at vise dig, Mor." Han gik foran hende hen til en lille rydning, hvor et træ var faldet sidste år og langsomt var begyndt at forrådne.
„Kom herover, Mor, her hen til buskene."
Hun gav et gisp af forskrækkelse ved synet at et spindelvæv; det glitrede i sollyset og afslørede et perfekt mønster.
„Se nu godt efter, Mor." Han smed et samrullet blad ind i spindelvævet, så det hang og skælvede for vinden i den sølvglinsende fælde.
Ellen åbnede munden, men lukkede den igen. En brun edderkop dansede som ned over en line. Den fór forbi bladet uden at værdige det nogen interesse, så vendte den om og rystede nettet, til det lille blad til sidst faldt ned.
„Han kan godt lide fluer." Kristians hånd fór gennem luften nær ved den væltede træstamme. Så førte han hånden tæt hen til spindelvævet og frigjorde insektet. Igen rystede nettet, edderkoppen for frem, og denne gang blev den der og tog sig af sit bytte.
„Edderkopperne æder fluerne, og frøerne æder edderkopperne, og hugormene æder frøerne, forklarede han ligefremt, som om han forstod hendes tanker. „Det er naturhistorie, Mor."
„Ja," sagde hun; hun havde sat sig på træstammen. „Sådan må det vel være." Altsammen var en del af den tavse, ubemærkede kamp, der gik for sig i skoven dag og nat — som det havde været i forgangne århundreder, og som det ville være fremover, — og skønt hun var blevet sig denne naturens undertiden ubarmhjertige gang bevidst, følte hun alligevel en ubeskrivelig fred. Den anden, den ældre Kristian kom i hendes tanker, og hun huskede en sommerdag, som hun havde tilbragt sammen med ham på en skovbevokset høj. Hun huskede den måde, hans mørke hår var faldet ham ned over de grå øjne, og hans dybe, tænksomme stemme, da han med fingeren tegnede en firkant på stien. *Hvis vi vidste alt om denne lille plet jord*, havde han sagt, *ville vi kende næsten hele universet.*
En klokkes ringen hørtes langt borte, og hun spekulerede fraværende på, hvad det kunne være.
Kristian kom med et lille udråb. „Tak skal du ha', Mor, det er skoleklokken!"
„Skynd dig," råbte hun, idet hun skubbede madkassen hen til ham. „Åh, kære! Du kommer for sent igen!
Hun betragtede de små støvskyer, da han nåede landevejen og løb i svinget alt, hvad han kunne.
Hun gik langsomt tilbage og satte sig på træstammen. Edderkoppen var forsvundet, fluen var forsvundet; spindelvævet var, som det havde været før — sølvglinsende med dugdråber.
Hvis vi vidste alt om denne lille plet jord. Kære Gud, tænkte hun ved sig selv, lad ham vokse op og blive på samme måde.
Hun smilede for sig selv, medens milde solstråler bragte varme til den gryende dag. „Du er simpelthen naturhistorie," sagde hun til den usete edderkop. Ligesom hun selv, en bestanddel af et hektisk liv.
Men der er forskel, tænkte hun, medens hun begyndte at gå tilbage til hjemmet, til smørkærnen, hønsene og køerne. Der er så mange små, ubemærkede sejre, der sammenlagt kan gøre ens liv til en triumferende sang. Og måske har jeg idag vundet min egen lille sejr. ○

Miraklet i New Zealand

af Lorin G. Wheelright, dekan for kunst og kommunikation på Brigham Young Universitetet. *Instructor* juni 1966

Tusinder af hellige i New Zealand og overalt på jorden har været bevæget over historien om hvorledes et blindt barn fik sit syn for nogle år siden på grund af den Præstedømmets velsignelse, ældste Matthew Cowley gav det.
Da jeg for nogle få år siden læste om denne helbredelse, blev jeg slået af begivenhedens enkelthed og den uformelle måde, hvorpå ældste Cowley berettede om den.
„Jeg har haft nogle store oplevelser", sagde ældste Cowley[1] til Brigham Youngs studenterråd i 1953. „Der har været tider, hvor Herren har opgivet mig. Men når Han var mig nær, har jeg haft nogle mirakuløse — d. v. s. jeg skulle vel egentlig ikke sige mirakuløse — det er normale oplevelser, nemlig inspiration gennem Helligånden ved hjælp af Præstedømmet. Her til morgen kan jeg bære vidnesbyrd til jer, mine medstuderende, om at Gud kan arbejde gennem sit Præstedømme, og at Han virkelig arbejder gennem det. Jeg ved det helt bestemt. Jeg har haft for mange oplevelser. Jeg er et vidne om disse ting."[2]
Ældste Cowley berettede om adskillige oplevelser vedrørende helbredelser og tilkendegivelser af den Helligånd. Så fortalte han om følgende begivenhed.
„Jeg har fortalt historien om det lille barn, der var ni måneder gammel, og som var født blind. En søndag kom faderen med ham og sagde: „Broder Cowley, vores barn er endnu ikke blevet velsignet. Vi vil gerne have, at du velsigner ham."
Jeg sagde: „Hvorfor har du ventet så længe?"
„Tja, vi har bare ikke fået det gjort.
Se, det er de indfødtes måde; sadan er det! De får det bare ikke gjort! Hvorfor ikke leve og nyde livet? Jeg sagde: „Fint, hvad skal barnet hedde?" Så fortalte han mig navnet, og jeg skulle netop til at begynde, da han sagde: „Forresten, giv ham lige synet, når du giver ham sit navn. Han er født blind." Ja, det chokerede mig, men jeg sagde til mig selv: „Hvorfor ikke? Kristus befalede sine apostle, da Han forlod dem, at de ville komme til at udføre mirakler. Og jeg havde tro på den faders tro. Derefter gav jeg barnet dets navn. Til sidst velsignede jeg det med, at det ville blive seende. Den dreng er nu tolv år gammel. Sidste gang, jeg besøgte stedet, var jeg bange for at spørge efter ham. Jeg var sikker på, at han var blevet blind igen. Således fungerer min tro somme tider. Men så spurgte jeg grenspræsidenten om, hvordan det gik med drengen. Og han sagde: „Broder Cowley. Det værste, du nogen sinde har gjort, var at velsigne den dreng, så han fik synet igen. Han er den værste knægt i hele nabolaget, og han laver altid gale streger" Nej, hvor var jeg glad for, at den dreng altid lavede gale streger!
... Gud har virkelig kontrol over alle disse elementer. Du og jeg kan række hånden ud, og hvis det er Hans vilje, kan han bringe disse elementer under vor kontrol i overensstemmelse med Hans formål. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet. Og hvis der nogen sinde i menneskehedens historie er sket et mirakel, er det mirakel denne Kirke, der er vokset til sin nuværende størrelse her på jorden.[3]
Fornylig var jeg som medlem af Søndagsskolens Hovedbestyrelse udpeget til at besøge stavene i New Zealand. Medens jeg opholdt mig der, spurgte jeg efter den dreng, hvis øjne var blevet helbredt gennem ældste Cowleys velsignelse. Jeg blev fortalt, at hans søster boede i Hamilton. Jeg telefonerede til hende og spurgte:
„Bor din broder i New Zealand — ham, der fik sit syn gennem præsident Cowleys velsignelse?"
„Ja, det gør han da", svarede hun, „han bor nu i Wellington. Når du kommer til den stav, vil han sandsynligvis være til stede ved møderne. Han er meget aktiv i Kirken."
Jeg opdagede, at Raha virkelig var meget aktiv. Enhver spire til ungdomskriminalitet var blevet erstattet af en moden og venlig personlighed. Han fortalte, at han havde hørt om sin helbredelse ved at høre de vidnesbyrd, de hellige bar angående ham. Han sagde: „Jeg lagde ikke så meget mærke til dette, før jeg var ca. 16 år gammel." Så sagde han denne simple kendsgerning: „Jeg har et vidnesbyrd om Kirken og vil gerne lære mere."
Denne unge mand er et levende vidnesbyrd om Præstedømmets kraft. Da jeg fortalte om denne oplevelse ved Generalkonferencen i 1949, udtalte ældste Cowley, som da var medlem af De Tolvs Råd, sig om de følelser, han havde haft, da han blev bedt om at søge Herrens velsignelser og give dette barn sit syn.
„Jeg var overvældet. Jeg var tvivlrådig, men jeg vidste, at der i denne polynesier (Rahas far) var et barns enkle tro. Dette var en tro, der ikke var forplumret af psykologi eller menneskelærdom, men en enkel tro på Gud og de løfter, Han havde givet gennem sin søn, Jesus Kristus. Jeg gav barnet dets navn, og til sidst fik jeg samlet mod nok til at velsigne det med dets syn."[4]
Ældste Cowleys ord rører mit hjerte, når jeg genkalder mig mit besøg på New Zealand og mit møde med Raha Wineera, hvis klare øjne så ind i mine, hvis blik mødte mit, da han sagde: „Jeg har et vidnesbyrd om Kirken, og jeg vil gerne lære mere om den." O

1 Matthew Cowley (1897-1953) medlem af De Tolvs Råd
2 Matthew Cowley, **Matthew Cowley Speaks** (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1960), p. 238.
3 Ibid. pp. 247-248.
4 Ibid. p. 5

Fra Missionens Præsidentskab

Sommeren er her med al sin magt, al sin herlighed, al sin spænding og med hele sit under. Sommeren er her, og solen synes aldrig at gå ned. Vore dage er fyldt med skønne øjeblikke med arbejde og afslapning. Naturen viser sig fra sin bedste side.

Træerne er grønne, blomsterne står i fuldt flor, græsset står højt. Køerne og fårene står på marken. Fuglene er allerede begyndt at lære deres unger at flyve. Alting er himmelsk. Hvilken storslået scene for vore SDH-medlemmer fra de skandinaviske lande til at afholde Festinord!

Alle er spændte, lige fra Skagen til Gedser, fra Odense til Helsingør. Forberedelserne ligger allerede bag os. Vore kufferter er parate, vi er på vej til at mødes med de andre unge fra Norge og Sverige.

Hvilken fest vil det ikke blive! Hvilke store forventninger, når vi tænker på at skulle mødes med de dejlige medlemmer vi traf sidste år og årene før! Deres håndtryk, deres klap på ryggen, som fortæller os, at de er glade for, at vi kommer. Hvilken oplevelse at møde og hilse på vennerne igen!

Festinord er en stor velsignelse for disse tre lande. Det opbygger dejlige venskaber, det nedbryder de skranker, der måtte findes. Det skaber en fælles sag, nemlig at opbygge tro, åndelighed, venlighed og kærlighed til Evangeliets principper. Ja, Norge, vi er stolte over at skulle være jeres gæster. Vi kommer til jer med kærlighed i vore hjerter og ønsket om at fremme det gode venskab. Vi er et lille, men smukt land. Vi elsker Evangeliet. Vi elsker Gud, vi elsker vor næste, og vi ønsker at gøre dette års Festinord til den største der har været.

Nogle af vore unge medlemmer har arbejdet med forskellige jobs, andre har sparet i månedsvis for at komme. Det har ikke været let, men Herren synes altid *at finde en udvej* for de trofaste.

Blot det at mødes med jer medlemmer fra vore broderlande er et privilegium uden sammenligning. At synge med jer, at danse med jer, at bede med jer, at spise med jer, at bære vidnesbyrd for jer og med jer, at sidde for fødderne af jeres store og inspirerede ledere er en velsignelse.

Derfor er alle de unge medlemmer i Danmark i denne måned glade, spændte og rede til at rejse. Lad os rejse med et smil og med kærlighed i vore hjerter. Lad os være lydige mod vore ledere og komplimentere dem for deres store arbejde for os. Tænk alvorligt over det. Vi har virkelig de bedste ledere for de unge mennesker i hele verden. Fortæl dem det, når I taler med dem.

Vær åndelige, når I overværer Festinord. Vær klædt på en tækkelig måde, følg alle reglerne, så vil I få en dejlig, vidunderlig tid. I har også mulighed for at sørge for, at alle de unge medlemmer, som er sammen med jer fra hele Danmark, får den største åndelige oplevelse i hele deres liv.

Vi vil være der sammen med jer og være villige til at gøre alt, hvad vi kan, for at dette års fest vil blive en virkelig stor, åndelig og opløftende oplevelse, en som I aldrig vil glemme.

Præsident S. Dilworth Young og hans yndige hustru vil også være der for at inspirere og belære jer og give jer deres velsignelser. Hvad mere kan vi forlange?

Derfor, afsted til Norge og vor storslåede Festinord!

Gud velsignelse alle jer unge mennesker.

Paul L. Pehrson
missionspræsident

Missionærankomster:

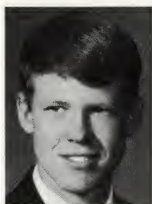
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission den 11. marts:

Dennis Bird fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hillerød.

Rodney Beck fra Thornton, Idaho, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

El Ray Cook fra La Mesa, California, beskikket til at arbejde på Amager.

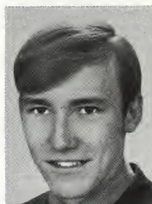
Timothy Barrow fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Stanley Earl fra Sunset, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Stuart Pugmire fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde på Amager.

Wallace Sessions fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Hellerup.

DÅB:

København Nordre Gren:
9. januar:
Tove Elisabeth Jensen, døbt af broder Bent Sandholdt Jensen, håndspålæggelse ved samme.
6. februar:
Kim Nøddegaard Andersen, døbt af broder Regnar Andersen, håndspålæggelse ved samme.
Susanne Magdalene Christiansen, døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Thomas Farmer.
14. februar:
Ninna Larsen, døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Blaine Luke.
Silkeborg:
13. februar:
Frede Eigil Andersen, døbt af ældste Keith Gunter, håndspålæggelse ved ældste Larry Crenshaw.
Inga Marie Kobæk Andersen, døbt af ældste Allan Bruun, håndspålæggelse ved ældste Max Nielsen.
Alice Kobæk Andersen, døbt af ældste John Lowry, håndspålæggelse ved ældste John Houston.

Odense:
6. februar:
Svend Aage T. Hansen, døbt af broder Poul Andersen, håndspålæggelse ved ældste David Olsen.

Ordinationer:

København Nordre Gren:
31. januar:
Uffe Ronnenberg ordineret til diakon af broder Orla Rasmussen.
Frederikshavn:
21. februar:
Arne Holm Larsen ordineret til præst af broder Jens Holm Larsen.

Velsignelser:

Amager Gren:
7. marts:
Chung Fong Pangs og Lena Pangs søn, **Keng Wah Niels Pang,** velsignet af broder Lee Lars Leif Nielsen.

Dødsfald:

Amager Gren:
Den 11. februar døde søster **Ketty Rosa Berg,** 70 år gammel. Æret være søster Bergs minde!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Dagmar Emilie Petersen, Aarhus, 80 år den 6. juli.
Paula Amanda Bøgh, København Nordre Gren, 80 år den 6. juli.
Helene Marie Andersen, Esbjerg, 70 år den 15. juli.
Jensine Kristine Cecilie Pedersen, Esbjerg, 75 år den 17. juli.
Hyrum Larsen, Aalborg, 60 år den 22. juli.
Peder Henry Clausen, Faaborg, 60 år den 27. juli.
Willi Cecilie Larsen, København Gren, 70 år den 29. juli.
Anna Kristine Jensen, Odense, 70 år den 30. juli.
Jens Peter Kristensen, København Gren, 85 år den 30. juli.

Hvis jeg ikke har kærlighed

AF ÆLDSTE THEODORE M. BURTON assistent til De Tolvs Råd

Da Paulus skrev sit brev til korinterne, skrev han til medlemmerne af Jesu Kristi Kirke på den tid, som boede i Grækenland. Disse medlemmer levede i en timelig og politisk verden, der var fyldt med hykleri. De kunne ikke undgå at blive påvirket af deres omgivelser. Snart begyndte de at betragte lovens bogstav for værende mere vigtigt end lovens ånd, og de begyndte at føle, at de mål, de skulle stræbe efter, var uddannelse og kundskab. De betragtede Evangeliets grundsætninger og ordinanser som mekaniske anordninger, der ville sikre dem frelse. For dem blev det naturlige menneske mere vigtigt end det åndelige menneske.

Paulus følte, at det var nødvendigt at give dem et chok, så de kunne komme til erkendelse af de sande værdier i det Evangelium, som blev forkyndt af Jesus Kristus, og han skrev:

„Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed (Kristi rene kærlighed), da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.

Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet." (1. Kor. 13:

Kærlighedens Evangelium, som det blev forkyndt af Jesus og Hans apostle fordum, er lige så betydningsfuldt idag, som det var på den tid. Kærlighedens Evangelium har ikke forandret sig.

De Sidste Dages Hellige idag lever under noget nær de samme betingelser som de hellige i Korint i det gamle Grækenland. Vi er også omgivet af hykleri. Ordet kærlighed bruges om noget, som slet ikke har noget med kærlighed at gøre. Det ord, der bruges på skiltene, når der protesteres, når oprørske grupper prøver på at splitte vort samfund, er ikke den kærlighed, som Paulus talte om. Det ord, der males på mure og plankeværker, beskriver ikke den kærlighed, som Paulus talte om.

Næstekærlighed er den ædleste form for kærlighed. Det er en kærlighed så stor, at vi er villige til at give en del af os til andre for at vise, med hvilken betænksomhed, hensynsfuldhed og medlidenhed vi betragter dem. Det er let at sige: „Jeg elsker dig." Men kærlighed skal ikke blot erklæres; den skal bevises gennem handling. Kærlighed er, medmindre den kommer til udtryk i handling, blot et rungende malm eller en buldrende tromme, der døver ørerne og mildner ikke sjælen. Kærlighed omfatter da, hvis det er sand kærlighed, ofre fra både giver og modtager, således som det udvistes af Jesus gennem Hans liv på jorden.

Nogle søstre var på vej til en opgave i Kirken og kørte gennem regnen, da de med eet punkterede. De standsede vognen i vejkanten. Det var vådt og farligt, og tidspunktet, hvor de skulle møde, rykkede nærmere. De steg ud og havde netop åbnet bagagerummet, da en lastvognspickup standsede bag dem. Den unge chauffør, der var omkring 19 år, så, hvad der var sket, tændte sine fjernlys, beordrede dem tilbage i bilen og skiftede dækket for dem. Søstrene blev så taknemmelige, at de trykkede en tikroneseddel i hånden på ham, da de takkede ham. Han kastede pengene ind i bagagerummet, smækkede det i og sagde: „I har taget hele glæden fra mig nu." Den unge mand forstod den sande betydning af kærlighed.

At gøre andre en tjeneste er virkelig kærlighed, hvis vi gør lidt mere end det, vi får betaling for. En ung pige, der arbejdede på et kontor som sekretær, blev engang spurgt: „Kan De lide Deres arbejde?" og hun svarede: „Jeg elsker det." Men fik hun da ikke betaling for at gøre arbejdet? Svaret er, at hun fik betaling for at arbejde fra kl. 8:00 om morgenen til kl. 5:00 om eftermiddagen fem dage om ugen. Hun mødte kl. 7:45 om morgenen, støvede sin chefs skrivebord af, lagde hans papirer i orden, og vandede blomsterne på hans kontor, som hun selv havde sørget for. Hun lød glad og munter, når hun tog telefonen, var hjælpsom og forudså, hvad chefen havde brug for, og hun var altid parat til at løbe et ærinde eller gøre en tjeneste. Hun skrev sommetider et brev om, hvis det var blevet lidt smudsigt, for at gøre det perfekt, og hun blev, indtil hendes chef var færdig, selv om det ofte betød, at hun måtte blive og arbejde 15 til 30 minutter over uden ekstra betaling. Når besøgende på kontoret spurgte om vej til en bestemt person, gik hun selv med dem i stedet for at vise dem vej, præsenterede dem for hinanden og fik begge personer til at føle sig anerkendt. Hun viste ved sine handlinger, at hun holdt af sit arbejde.

Hvis vi får betaling for at være venlige, er vor venlighed ikke udtryk for sand næstekærlighed. Moderne mennesker er tilbøjelige til at pege fingre ad spejdernes traditionelle „gode gerning" som en anakronisme, der nu er forældet. Paulus fremhævede, at „kærligheden ophører aldrig". (1. Kor. 13:8.) Den går aldrig af mode. Med andre ord, den er evig. At gøre andre en tjeneste i en sand næstekærlighedens ånd er det guld, man kan tage med sig ind i den næste verden.

En økonomisk velstillet stavspræsident afslog en udnævnelse til direktør i et stort forsikringsselskab, fordi det ville optage værdifuld tid for ham, som han havde brug for i sine stavsanliggender. Elsker han sit arbejde? Mange ville sige, at han var fjollet, at han ville lade en sådan chance gå fra sig, at Gud aldrig ville forlange et sådant offer af noget menneske. Trods alt skulle han jo tjene til livets ophold, og måske kunne han i denne stilling fremme Kirkens anseelse blandt mennesker. Tror vi på det? Hvis vi gør det, er denne verdens ting måske begyndt at føre os bort fra en forståelse af den form for kærlighed, som Paulus talte om.

Paulus konkluderede således:

„Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden." (1. Kor. 13:13.)

Selvransagelse

ÆLDSTE RICHARD L. EVANS af De Tolvs Råd

Ansvarhavende radaktør af Era fra 1936-1949
Redaktør fra 1950-1970

Der findes et ordsprog som siger: „Tro ikke noget ord fra en fjendes mund." Men måske kan vi tro på vor egen undersøgelse af os selv. Lad os da foretage en lille selvransagelse på en række områder: Hvis du skulle vælge nogen som du måtte stole på, kunne du da stole på dig selv? Ville du gerne træffe dig selv, når du har besværligheder? Ville du gerne være underkastet din egen barmhjertighed? Hvis andre mennesker ikke satte låse på deres hus, på deres lader, på deres banker, ville du så nogensinde gå ind, hvor du vidste, at du ikke havde noget at gøre? Hvis der ikke fandtes noget regnskab, nogen domstol, noget fængsel, nogen vanære — ville du så nogensinde tage, hvad du vidste, du ikke havde nogen ret til at tage? Ville du gøre noget for et menneske uden inflydelse, lige så godt som du ville det over for et menneske med indflydelse? Ville du betale et menneske en lige så god pris for noget, han var tvunget til at sælge, som for noget han ikke var nødt til at sælge? Ville du overholde en uskreven overenskomst lige så ærligt, som hvis den var skriftlig? Hvis du fandt en tabt ting, som ingen overhovedet kunne vide, at du havde fundet, ville du så prøve at sende den tilbage, eller ville du putte den i din egen lomme? Ville du gå på akkord om et spørgsmål om noget rigtigt eller forkert? Taler du lige så godt om dine venner, når de ikke er tilstede, som når de er det? Hvis du gjorde en fejl, ville du så indrømme det, eller ville du lade som om, du havde ret, selv om du vidste, at du tog fejl? Kunne man stole på dig lige så godt, når du er væk hjemmefra, som man kunne, hvor du er kendt? Mener du, at verden skylder dig et levebrød, eller ved du ganske ærligt, at man skal arbejde for det, man ønsker? Gør du dig oprigtigt umage for at forbedre dine præstationer? Prøver du at få arbejdet gjort, eller har du har du drevet den af affrygt for, at du arbejdede for meget? Ville du engagere dig selv? Ville du bryde dig om at arbejde for dig selv? Hvis du var din egen kompagnon, kunne du så stole på dig selv? Hvis din kompagnon skulle dø, ville du så behandle hans familie lige så retfærdigt, som hvis han var i live? Hvis han mistede sit helbred, ville du så stadig behandle ham, ikke alene retfærdigt, men også ædelmodigt? Lad os se på det igen, indefra: Ville du gerne arbejde for dig selv? Ville du bryde dig om at leve med dig selv? Jeg indrømmer, at det er et strengt regnskabskort. Men sommetider er det godt at vende vrangen ud på os selv og se på os selv lige så ærligt, som om vi var en anden. O